

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Έγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' ἕνα ἔν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἑξάμηνη δρχ. 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρας 8. Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8. Ἑξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀκροσφραγῆς: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου, δευτ. 28 — Ἀθήνας». Τηλέφ. 55.538.

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1945
Ἐξαιρετικῶς, ἐπειδὴ ἀρχίζει τὸν Μάιον, θὰ περιλάβῃ φυλλάδια, δωδεκάσελιδα ἢ ὀκτασελιδα, ὀκτὼ μόνον μηνῶν.
Παλαιοὶ Τόμοι, ἕκαστος, τιμῶνται δρχ. 10000 ἕτερος καὶ 15000 χροσῶδ. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητῶν λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἕν ἔτος ἐπι πληρωμῆ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1945

Ἔτος 67ον — Ἀριθ. 21—23

ΠΟΣΑ ΤΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΜΑΓΟΙ . . . ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΟΥ !!!

ΦΩΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ...

Κείνη την παραμονή των Χριστουγέννων χιόνισε, και τα λίγα δένδρα της αυλής μας είχαν γίνησα χριστουγεννιάτικες ζωγραφίες.

Ήμουν τότε δέκα πέντε χρονών, η μάνα μου με την αδελφή της είχαν βγει έξω για ψώνια και καθόμουν θυμάμαι κοντά σε μια μεγάλη θερμοστέρα με μια γοητή παραδουλεύτρα που ξεχώτανε σχεδόν κάθε μέρα σπίτι μας, τη Κατίγκω. Ήταν γλυκομίλητη, ευγενική και την αγαπούσε πολύ η μακαρίτισσα ή μάνα μου.

Κείνη λοιπόν την παραμονή των Χριστουγέννων ή Κατίγκω, που συνήθως ήταν δλιγλόγη, είχε δρεξή για φλυαρία. Αρχισε πρώτα να μου μιλάει για τα χριστόψωμα και τους κουραμπιέδες πουχαν στειλή στο φούρνο, ύστερα για το χιόνι που άμορφαίνει, με την ασπράδα του, κι' αυτά τα σκουπίδια, άργότερα για παλιούς Χριστουγεννιάτικους θρόλους, για το διωγμό του Ηρώδη και τη φυγή της Παναγίας με το Θείο Βρέφος και τον Ιωσήφ στην Αίγυπτο.

Όσο μου μιλούσε τόσο και περισσότερο την πρόσεχα, γιατί έβλεπα πως τα λόγια της ήταν στοχαστικά και προδίδανε μόρφωση. Σημιά στιγμή την ρώτησα:

— Έχεις πάει σχολείο, κυρά Κατίγκω;

— Ήταν δάσκαλος ο πατέρας μου.

— Δάσκαλος ο πατέρας σου;!

— Και το παιδί μου ήταν δάσκαλος. Γι' αυτό τον σκότωσαν οι Βουλγάροι.

Κέρωσα! Έμάθαινα, δλος ξαφνικά, πως ή Κατίγκω ήτανε άλλοτε μια νοικοκυρά και ο κατατρεγμός την έφερε στα γεράματα της να γίνη παραδουλεύτρα. Την παρεκάλεσα τότε να μου διηγηθή τη ζωή της. Και μου την είπα. Δεν κρατώ σήμερα τις λεπτομέρειες.

Ήτανε από την αιματοβαμμένη και υπόδουλη τότε Έλληνική Μακεδονία. Έλληνες και Σέρβοι άνταρτες κτυπώντουσαν, κείνη την εποχή, κρυφά από το Τουρκικό στρατό, με τους Βούλγαρους κομιτατζήδες στα βουνά της. Η δολοφονία ήταν στην ήμερησία διάταξη. Οι Έλληνες δάσκαλοι που κρατούσαν στα σχολεία άσβεστη τη δάδα του έθνισμού ήταν ο στόχος των Βουλγάρων. Ένα βράδυ ή κυρά-Κατίγκω είδε να κουβαλάνε

σπίτι της τον άνδρα της και το μοναχικό παιδί της σφαγμένους. Στην αρχή της ήλθε σαν τρέλλα. Όταν ξαναβρήκε τα λογικά της παράτησε πατρίδα σπίτι και συγγενείς και κατέβηκε, φτωχή και ξερημη, στην ελεύθερη Ελλάδα για να τελειώσει τις ημέρες της.

Αυτά μου είπε πάνω-κάτω για τη τραγωδία της. Μαζί όμως με τα προηγούμενα, μου μίλησε και για κάτι άλλα που τα θυμάμαι καλύτερα. Έγούτες τις μέρες—μουπε—ο πόνος του ανθρώπου που δεν έχει σπίτι γίνεται πιο μεγάλος πιο βαθύς. Ματώνει την καρδιά ή θύμηση. Τούτες τις μέρες κατεβαίνουν, σε κάθε οικογένεια, οι άγγελοι από τον ουρανό και σφιχτοδένονται τα γονείς, παιδιά κι' αδέρφια με τις άλυσσίδες της άγανάης. Όσοι δεν έχουν σπίτι, σαν και μένα, δεν μπορούν να νοιώσουν τη θεϊκή κάρη...

Μα τα μάτια της βουγκώσανε κείνη την ώρα και δεν τελείωσε τη φράση της. Σηκώθηκε, με χαϊδεψε στα μαλλιά και με φωνή που έβγαίνε από τα τριςβαθα της καρδιάς της μου είπα:

— Θα φύγω. Δεν αισθάνομαι τόσο καλά τον εαυτό μου και θέλω να ξεπλώσω. Με συγχωρείς αν σε λυπησα. Μα τελειώνεις πια το Γυμνάσιο και ξαίρεις την ιστορία της Ρωμηωσύνης... Θυσίες, και αγώνες, και αίμα, και πάλη θυσίες... Ηρωϊκό παραμύθι αλλά θλιβερό... Σου εύχομαι, όσο θα ζήσης, να μη γνωρίσης μέρες σαν τις δικές μου...

Έχουν περάσει από τότε 40 περίπου χρόνια.

Χθές, παραμονή Χριστουγέννων, κτυπήσανε τη πόρτα μου και, σαν άνοιξα, είδα μια ηλικιωμένη γυναίκα να στέκεται μπροστά μου και να μου λέη: «Είμαι από τη Βόρεια Ήπειρο. Οι Άρβανίτες σκοτώσανε το παιδί μου. Ντρέπομαι που σ'ας ένοχλώ τέτοια μέρα, μα είμαι ξερημη πια στον κόσμο».

Τό αίμα πάγωσε στις φλέβες μου. Μου φάνηκε, για μια στιγμή, πως έβλεπα μπροστά μου την Κατίγκω, να μου συνεχίζη, σαν κείνη την παραμονή των Χριστουγέννων που είμανε παιδάκι, τό παραμύθι της Ρωμηωσύνης, θυσίες, και αγώνες, κι' δλο θυσίες.

Κι' έχω σήμερα χιονισμένα τα μαλλιά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ 1945

Μες στο σκοτάδι άχολαλούν καρμπάρες, κι' είναι σάμπως να ξύπνησε γιορταστικός, στο μεσονύχτι, ο κάμπος.

Άλαφρογέννη τρυφερή ή φαντασία κι' απλώνει λευκοφορούσαν άγκαλιά στην ώρα που σημώνει...

— Οι Μάγοι... ή Φάτην... ή Βηθλεέμ... μέσ στα χουσα όί Άγγέλοι... — Ελπίδα μας κι' άπαντοχή τ' άστέρη που άνοτάλει.

Μεσονύχτα και καρτερή εξαουκνησμένη ή πλάση ν' άκούσει πάλι να άνηχηί γλυκά τό «Ειρήνη πείσι».

ΛΟΥΚΑΣ Π. ΛΑΝΑΡΑΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΜΕΛΕΙΑ

Από καιρό σκεπτόταν ο μαστορο-Νικόλας να διορθώσει την εξώπορτα του άγροκτήματος που δεν έκλεινε καλά. Μα δλο άμελοόσε και τό ανέβαλε.

Σήμερα τό πρωί, έκεί που παίζαν τα παιδιά στην αυλή, ξεμάκρυνε τό παιδί μικρό και τρέχοντας έξω παρά λίγο να πέσει στο ποτάμι. Βάζουν τις φωνές τ' άλλα. Τρέχει ή ύπηρέτρια που σιδέρωνε:

— Τό παιδί, τό παιδί, τί έπαθε;

— Ο βοσκός που πότιζε τις κατσίκες, τις παρατάει να δει τί συνέβη. Από τη βιάση του, παρατάει τό τοιγάρο του μέσα σ' ένα σωρό από άχρεα που κιάσανε φωνιά. Όλοι οι εργάτες φύγαν άπ' τις δουλειές τους για να τη σβύσουν. Μέσα στα νερά που χύσανε πνίγηκαν τρία κλωσσοπούλια. Οι κατοίκες πέσανε μέσα στο φρεσκοφυτρωμένο σιτάρι, τό τσαλαπάτησαν, τό καταφάγανε, σώνει που ρήμαξαν και τα δεντράκια. Οι κόττες μόλις έπαψε να τις προσέχει ή ύπηρέτρια χύθησαν μέσα σ' ένα σωρό από σπόρους άπλωμένους για να στεγνώσουν, και τους φάγανε σχεδόν δλους. Τό κορίτσι γυρίζοντας στο αιδέρωμα, βρήκε καμένα σε τρείς τρείς μεριές δυο πουκάμισα από ένα κάρβουνο που πετάχτηκε από τό σίδερο, κι' ο βοσκός που κυνηγούσε μισή ώρα τις κατσίκες για να τις πιάσει, στραβοπάτησε και στραμπούλιξε σοβαρά τό πόδι του που τον κράτησε δέκα μέρες στο κρεβάτι...

Όλες αυτές οι ζημιές για μιάν άμέλεια.

Μίσηση ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΚΟΥΤΗ - ΡΩΣΤΑΝΤΑΝΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1945

Άγαπητοί μου,

ΣΩΣ για πρώτη φορά, φέτο, σ'ας γράφω τη Χριστογεννιάτικη Έπιστολή μου άνήμερα τα Χριστούγεννα. Όλα σχεδόν τα άλλα χρόνια ήμουν άποχρωμένος να την γράφω πολ-

λές ημέρες πρωτότερα, για να προφτάση να τυπωθή στο φύλλο του Σαββάτου που έπεφτε λίγο πριν ή λίγο ύστερ' από τη μεγάλη γιορτή. Τότε, βλέπατε, ήμασταν ταχτικοί. Τώρα, δυστυχώς, δεν είμαστε... Άλλά κάθε κακό έχει και τό καλό του. Κι' αυτό—ή σύμπτωση που με κάνει να σ'ας γράφω άνήμερα—μ' εύχαριστεί. Είναι μια γλυκαία χειμωνιάτικη μέρα. Τη νύχτα έβρεξε με τό τουλούμι, και τό άφθονο νερό—πιο άφθονο βέβαια από έκείνο που μας δίνει ή λίμνη του Μαραθώνα—έξέπλενε τους δρόμους, τα σπίτια, τα δέντρα, κι' αυτόν άκόμα τον ουρανό, που λάμπει άσυννεφιαστος, καθαρότατος, γιορτινός. Τόν βλέπω άπ' τη ψηλά παράθυρα του καινούργιου σπιτιού μου—γιατί έφυγα πια άπ' την δδην Σουλίου και τώρα κατοικώ με τα έγγόνια μου στην Κυψέλη—κι' ή ψυχή μου αναγαλλιάζει, πράγμα που δεν μου συμβαίνει συχνά αυτόν τον καιρό. Πρώ δλίγου πήρα τό γάλα μου με τό χριστουγεννιάτικο τσουρέκι—τί κι' αν τό γάλα ήταν τσουρέκι; τί κι' αν τό τσουρέκι δεν ήταν προπολεμικό;—κι' ύστερα κάθισα στο γραφείο μου και πήρα χαρτί και πένα για να σ'ας γράψω.

Στη διπλανή κάμαρα, ο νεαρός έγγονός μου, ο Παύλος Βαλασάκης, άποτελειώνει τη χριστουγεννιάτικη εικόνα που θα δημοσιευθή σ' αυτό τό φυλλάδιο (είναι καλλιτέχνης και τις ώραιες χρωματιστές ρακλάμες της «Διαπλάσεως», που βλέπατε σε μερικά βιβλιοπωλεία, αυτός τις έξογράφισε). Χριστούγεννα! Έσχώ τα πρόσφατα και δεν θυμώμαι παρά τό παλιά. Οι παιδικές άναμνήσεις με ξανακάνουν παιδί. Γίνουμαι χαρούμενος κι' αισιόδοξος σαν και σ'ας. Μή φοβάσθε, και τίποτα δυσάρεστο, κακό, γεροντικό δεν θα σ'ας γράψω. Ούτε καν τα περσινα Χριστούγεννα δεν θα θυμηθώ, που τόσο άσχημα τα γιορτάσαμε στην Αθήνα, ή να πώ

καλύτερα, δεν τα γιορτάσαμε καθόλου. Όλ' αυτά τώρα είναι περασμένα. «άνήκουν στο παρελθόν». Και μπροστά μας άνοίγεται τό μέλλον, που δεν μπορεί παρά να είναι άρατο...

Αισιόδοξία! Άς λένε, άς προφητεύουν, αν φοβούνται καλά. Έμεις πιστεύουμε, έλπίζουμε κι' αισιοδοξούμε. Μπορεί ναργήσουν να ξανάρθουν και για μας Χριστούγεννα τόσο όρατα, τόσο εύτυχημένα, σαν έκείνα που γιορτάσαμε πριν άπ' τους πολέμους. Άλλά θα ξανάρθουν. Κανένα σπίτι δεν θάγει πια γκρεμισμένο, πουθενά δεν θα βλέπουμε έρείπια, από κανένα παράθυρο δεν θα λείπουν τα τζάμια, κι' από κανένα τραπέζι ο γάλος και τό γλυκό. Ούτε τό ηλεκτρικό θα κινή διελκείφεις, ούτε τό νερό θάχη περιορισμούς, ούτε τα τραμ θάγει τόσο λίγο για τον πληθυσμό, ούτε οι σιδηρόδρομοι θάχουν χαλασμένες γραμμές, ούτε ο Ισθμός θα είναι βουλωμένος, ώστε να θέλη κανείς «βασιλικά έξοδα» και για τό μικρότερο ταξίδι, όπως και για τό απλούστερο γεύμα. Όλα θα διορθωθούν, θ' ανακαινισθούν, θ' αναδημιουργηθούν. Τα σχολεία θα λειτουργούν κανονικά όπως πρώτα—τό σχολικό έτος δεν θάρχιζή πια από τον Γενάρη—μα κι' ή διάπλασις θα βγαίνη τακτικά κάθε Σάββατο. Άδιάφορο αν έγω δεν θα μπορώ πια να σ'ας γράφω άνήμερα τη Χριστουγεννιάτικη Έπιστολή μου: τό κακό θάνα τόσο μικρό!...

Να παρακαλέσουμε τώρα γονατιστοί τό Νεογέννητο Χριστό, να γίνουν, να πραγματοποιηθούν αυτά που έλπίζουμε: Όχι! Καλύτερα να τον εύχαριστήσουμε γονατιστοί που μας άξίωσε να ζήσουμε για να τα κάμουμε. Γιατί έμεις θα τα κάμουμε. Η ζωή, ή ύβελια, μας φτάνει. Όλα τάλλα θα τα βρούμε. Είναι μοιραίο να έρχεται μετά τον πόλεμο ή ειρήνη, μετά την καταστροφή ή δημιουργία, μετά τη συμφορά ή εδύχλια. Άργει κάποτε, μα πάντα έρχεται. Είναι παραφροσύνη να πιστεύη κανένας πως τον φοβερό πόλεμο που μόλις τελείωσε, θα τον ακολουθήση άμέσως άλλος, φοβερότερος, ή πως ή βόμβα του άτόμου θα καταστρέψη σε λίγο τον πλανήτη δλάκερο! Πολλά πίο πιθανό είναι πως ή «άτομική ενέργεια» θα τον μεταμορφώσει στο καλύτερο... Βλέπω άκόμα άπ' τη ψηλά μου παράθυρα τον ουρανό καθαρό, γαλάζιο, φωτεινό. Μου φαίνεται σ' ά σύμβολο. Τό ξέρω πως, ως τό βράδυ, μπορεί πάλι να συννεφιάση και τη νύχτα να-

χουμε πάλι νεροποντή. Άλλά τό πρωί θα είναι πάλι καλοσύνη. Κι' αν δεν είναι αυτό τό πρωί, θα είναι τό άλλο. Πάντα ένα σύμβολο ο ούρανόσ.

Και στον Χριστουγεννιάτικο ούρανό, λάμπει και τό Άστρο, που έδειξε στους Μάγους τον Ήλιο της Δικαιοσύνης. Αυτό τό βλέπουμε κι' ήμέρα και νύχτα, και με συννεφιά και μ' αίθρα. Είναι ζωγραφισμένο και στην εικόνα της Γέννησης, πάνω από τη φάτην της Βηθλεέμ. Μια από τις πίο ζωηρές παιδικές μου άναμνήσεις. Όταν, την παραμονή τό βράδυ, ανέβαινα με τη μητέρα μου στο εικονοστάσι του πατρικού μου σπιτιού, ν' ανάψουμε κεριά—τό καντήλι ήταν πάντα άναμμένο—να θυμιατώσουμε και να πούμε τό «Χριστός γεννάται», από τη μεγάλη παλιά εικόνα της Γέννησης δεν έβλεπα παρά τό μικρό χρυσό άστρο. Μου φαινόταν πως αυτό μόνο έφώτιζε και τη Φάτην, και τό εικονοστάσι, και τον κόσμο δλάκερο. Ένα σύμβολο...

Σ'ας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ.

Enzica Isolda Günther

ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Η Λιζελότ Γκέρλαντ σταμάτησε να κλαίει. Είχε δει άξαφνα μέσα στην καλύβα της, κείνη παράξενα άνθρωπάκια με τριχωτούς σκούφους από δέρμα άγριοτάρανδου και με προβατίσιες κάπες τόσο μακρές που σέρονόνταν πάνω στο ύγρο πάτωμα. Άχ, έκείνα τα μάτια τους, τί περίεργα που την κυττάζανε! Και κείνας οι μύτες τους, τί κόκκινες που φάνταζαν πάνω στα κιάτσπρα μουτράκια τους! Φουσκωμένες καθώς ήσαν, μοιάζανε σ' ά τρουμπέτες, άπ' αυτές που είδε να πουλάνε πέρου στο Μπέργκεν, στο μαγαζάκι του μάραμπα Τόλεμ. Η Λιζελότ χαρούμενη, δεν περίμενε μια τέτοια επίσκεψη στο φτωχικό της, άπόψε που ήταν δλομόναχη έδω μέσα. Η μητέρα της έλειπε από τό πρωί, είχε πάει στο Τόρεντιν, στην αδελφή της την Έλμα, που ήταν πολύ πλούσια και είχε τρία άγόρια κι' ένα κορίτσι μ' έξαιρετική όμορφιά. Ίσως τη βοηθούσε μέρες που ήταν, άβριο έημέρωσαν Χριστούγεννα κι' ή Λιζελότ δεν είχε ούτε παπούτσια, ούτε ζεστές φανελλίτσες με τό κρύο που έκανε. Από τό παλιά των παιδιών της, μπορούσε να δώσει τίποτα και σ' αυτήν για να περάσει

ως την άνοξη που άρχισε ακόμα. Όσο για παιχνίδια, αυτά ήταν όλα κι όλα μια σπασμένη κούκλα που της είχε φέρει μια γειτόνισσα κι ένα άχυρένιο στρώματάκι για να την κοιμάται. Από τον Οκτώβρη κι έλας είχε άρχισει να πέφτει ένας κατακλυσμός από χιόνι, από τα χαμηλά παράθυρα των μικρών σπιτιών δεν μπορούσε να δει κανείς τίποτα άλλο από μιάν άτέλειωτη άσπρη λαγκαδιά, που το ύψος της ξεπερνούσε καμιά φορά τις μικρές σπηλίδες. Οι άνθρωποι άρχιζαν τότε να πολεμούν με τις χιονοστιβάδες, που άπειλούσαν να τους πνίξουν με το βαρύ και άσπρο τους σάβανο. Ανάγκη με το φτυάρι δρόμους μέσα στα δάση και παραμέριζαν το χιόνι πέρα από την είσοδο των σπιτιών και πέρα από τις βρύσες. Μία μέρα όμως ήρθε κι ο βορειοανατολικός άέρας για να βοηθήσει στο θάψιμο. Ήρθε σαν ένας λυσσοσμένος εχθρός, φέρνοντας νέους χιονοσφορούς, χωρίς να καταπονείται. Καθημερινά σβόλιαζε γύρω από τις γωνιές των σπιτιών, έσεις τις ψηλές καπνοδόχες, σφύριζε ανάμεσα από τις πόρτες κι έκανε το δάσος να στενάξει, σα ν' άχε πια κουρασθεί από την τρομαρή επίθεση. Έπειτα σάπασε πάλι για λίγες μέρες κι οι άνθρωποι άρχισαν ν' άνασαιίνουν, τολμήσανε να βγούν απ' τις στενές τους κάμαρες, που είχαν κοιμηθεί σαν τις άρκοσδες μέσα στις χειμωνιάτικες σπηλιές τους κι ένω ή φύση έκέρδιζε πάλι την κυριαρχία της, ζητούσαν άροτρα και φτυάρια, έτοιμοι ν' άνοξουν καινούργιους δρόμους στη χιονομένη γη.

—Μπόρις! απάντησε ήνοιασε κανένα φόβο άντικρύζοντας έκεινα τα τρία παράξενα άνθρωπάκια να την περιτριγυρίζουν. Είχε άκούσει πολλά παραμύθια για καλλικάντζαρους και «ντρούχνους»¹ που βγαίνανε τέτοιες μέρες στα σπύτια, μα ήξερε κι έλας πώς δλ' αυτά τ' άστελνε ο Χριστούλης στα δρυφανά και δυστυχισμένα παιδιά, για να διασκεδάσουν. Ο πρώτος που έμοιαζε για άρχηγός την πλησίασε και κυττάζοντας την στα γαλιανά της μάτια, της είπε:

—Μπόρις! της Λιζελότ της φάνηκε κομική ή φωνή του, της ήρθε να γελάσει με την καρδιά της, όμως κρατήθηκε

δσο μπορούσε. Δεν ήταν βέβαια σωστό να φέρεται έτσι στους μουσαφιρέους που ήρθαν στο σπίτι της. Έξω ή νύχτα είχε πια κατεβεί, από τις δυο ή ώρα σκοτεινίαζε για καλά, ο άνεμος είχε σκαρφλώσει στη στέγη της καλύβας κι έδιωχνε φανταστικά θεριά που μουγκρίζανε θυμωμένα.

—Μπόρις! απάντησε ήνοιασε κανένα φόβο άντικρύζοντας έκεινα τα τρία παράξενα άνθρωπάκια να την περιτριγυρίζουν. Είχε άκούσει πολλά παραμύθια για καλλικάντζαρους και «ντρούχνους»¹ που βγαίνανε τέτοιες μέρες στα σπύτια, μα ήξερε κι έλας πώς δλ' αυτά τ' άστελνε ο Χριστούλης στα δρυφανά και δυστυχισμένα παιδιά, για να διασκεδάσουν. Ο πρώτος που έμοιαζε για άρχηγός την πλησίασε και κυττάζοντας την στα γαλιανά της μάτια, της είπε:

—Μπόρις! απάντησε ήνοιασε κανένα φόβο άντικρύζοντας έκεινα τα τρία παράξενα άνθρωπάκια να την περιτριγυρίζουν. Είχε άκούσει πολλά παραμύθια για καλλικάντζαρους και «ντρούχνους»¹ που βγαίνανε τέτοιες μέρες στα σπύτια, μα ήξερε κι έλας πώς δλ' αυτά τ' άστελνε ο Χριστούλης στα δρυφανά και δυστυχισμένα παιδιά, για να διασκεδάσουν. Ο πρώτος που έμοιαζε για άρχηγός την πλησίασε και κυττάζοντας την στα γαλιανά της μάτια, της είπε:

—Μάλιστα, είμαι ή Λιζελότ Γκέρλαντ, απάντησε περίεργα το κορίτσι. Μα ποιοι ν' άσαν οι τρεις αυτοί άνθρωπάκιαδες και τι θέλανε στο φτωχικό της; Άν ήσαν καλλικάντζαροι δεν θα μιλούσαν. Θα χορεύανε ως τα μεσάνυχτα κι από κει δρόμο. Έτσι λέγανε τα παραμύθια. Από τότες που πέθανε ο πατέρας της, κανείς δεν έρχόταν να τους επισκεφθεί, μόνο καμιά φορά ή κυρά Μπόλεν, ή καλή τους γειτόνισσα, περνούσε το βράδι μαζί τους. Μα αυτήν βέβαια τη γνώριζε, όπως γνώριζε και όλους τους δικούς της. Ποιοι λοιπόν ήσαν αυτοί; Ο άρχηγός της έπιασε άπαλά το χέρι. Τι τρομαρή παλάμη που είχε, τα δάχτυλά του σκαρφάλασαν στο κατάξανθο κεφάλια της με τα σγουρά μαλλιά.

—Γιατί έκλαιγες; τη ρώτησε σοβαρός.

—Η μητέρα λείπει από το πρωί, λέει ή Λιζελότ, δεν έχω ούτε φαί, ούτε φωτιά. Κρυώνω...

—Μα πώς δεν έχεις φωτιά; ρωτάνε τώρα κι οι τρεις μαζί. Τι είναι αυτό που λάμπει στη γωνιά;

Η Λιζελότ γύρισε το κεφαλάκι της περίεργα. Μόλις έκεινη τη στιγμή πρόσεξε την καλύβα. Μία μεγάλη φωτιά έλαμπε στο τζάκι, στη μέση της κάμαρας ένα μεγάλο τραπέζι με κάτασπρο τραπεζομάνηλο, ήταν φορτωμένο με τα πιο έκλεκτά φαγητά, φρούτια, ζεστό κρασί, γλυκίσματα. Όμως εκείνο που της έφερε τη μεγαλύτερη χαρά, ήταν το Χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ένα μεγάλο έλατο με σωρό παιχνίδια, φανταχτερές κορδέλλες, χρυσά άστεράκια. Και μία πολύ όμορφη κούκλα ξαπλωμένη άνάσκελα σ' ένα γαλάζιο κρεββατάκι.

—Η Λιζελότ έσφαινάστηκε. Η όψη της καλύβας είχε γίνει άγνωστή, άχ! να ήταν εδώ κι ή μανούλα να χαιρόταν κι αυτή μαζί της.

Στο κρεμαστάκι κρεμόταν μία γούνα κάτασπρη στ' άνάστημά της. Όσοι δλ' αυτά που έβλεπε, ήταν δικά της, θα μπορούσε να βγει τώρα έξω κι αυτή, να πάει στο δάσος με τους τράγανδους και τις σπηλίδες, να περπατήσει ίσαμε το Τόρεντιτ, που ήταν το σπίτι της θείας Έλμας με τα κόκκινα κεραμίδια. Την ώρα που τα σκεφτόταν δλ' αυτά, ένα έλκνυδρο με δώδεκα ζυμένα σκυλλιά σταμάτησε στην πόρτα.

—Ένας γέρος με γένια-χιονισμένα κατέβηκε και μπήκε μέσα. Μόλις τ' άνθρωπάκια τον είδανε, άφήσανε μια στιγμή τη Λιζελότ και τρέξαν σ' αυτόν, με φωνές και χαχανητά.

—Καλώς το γέρο χειμώνα! του φώναξαν. Έλα να ζεσταθείς και να φας. Η Λιζελότ Γκέρλαντ σου κάνει άπόψε το τραπέζι. Ζεστάσου παπούλι μου, ζεστάσου!

Ο γεροντάκος έβγαλε τη γούνα του και τρέβηξε κουτσαίνοντας στη γωνιά που έκαιγε ή φωτιά. Τ' άνθρωπάκια τον άκολουθήσαν έπισω χορεύοντας.

—Τι ώρα είναι; ρώτησε σε λίγο.

—Μεσάνυχτα! απάντησαν με μία φωνή. Την ίδια στιγμή βγήκε ο κούκος από το έκκερμες και φώναξε τις δώδεκα ώρες. Ύστερα μπήκε πάλι μέσα κι άπλώθηκε ή συχία. Την ώρα αυτή, κάπου μακριά στη Βηθλεέμ, γεννιόταν ο Χριστός. Ένα άστέρι οδηγούσε τρεις Μάγους με φορτωμένες τις γκαμήλες τους από καρδιά, γάλα και τριαντάφυλλα. Η Λιζελότ ήταν έφτά χρονών, όμως ήξερε πολλά πράγματα, ή μητέρα της μάθαινε χριστιανική ιστορία μ' όλα τα θαύματά της. Τ' άνθρωπάκια με το γέρο Χειμώνα στη μέση, άρχισανε να τραγουδούν:

«Χριστός γεννιέται σήμερα στην Βηθλεέμ τη χώρα. Πουλίκια άγρια κι ήμερα τον προσκυνούνε τώρα.»

Ύστερα τσουγκρίζανε τα ποτήρια, με το ζεστό καταιόκκινο κρασί. Η Λιζελότ ήπιαε μία γουλιά κι ύστερα είπε με λύπη:

—Άχ! να ήταν εδώ κι ή μαμά, ν' άβλεπε τι ώρα είναι που τα περνάμε!

Πριν τελειώσει τα λόγια της, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή κυρία Γκέρλαντ μ' ένα γούνινο, μακρύ παλτό και μ' ένα σωρό πακέτα στα χέρια. Η Λιζελότ έωρμησε χαρούμενη πάνω της.

—Ήρθες επιτέλους μανούλα! Πώς σε περιμένα! Νομίζω πως άνειρεύομαι. Κύτταξε γύρω την κα-

λύβα μας, την είδες ποτέ άλλοτε έτσι, από την έποχή που πέθανε ο μπαμπάς;

Η κυρία Γκέρλαντ την άγκάλιασε τρυφερά. Ύστερα γύρισε στ' άνθρωπάκια και στο γέρο Χειμώνα και τους είπε:

—Σας εύχαριστώ παιδιά μου, που κάνατε δλ' αυτά για το χατήρι της Λιζελότ μου. Τώρα βγάλτε τις κουκούλες σας κι έλάτε να καθήσουμε στο τραπέζι. Σε λίγες μέρες θα φύγουμε για το Τόρεντιτ παρέα. Η θεία Έλμα μās καλεί να μείνουμε μαζί της για πάντα...

Τα παιδιά βγάλανε τις μασκαράτες τους. Η Λιζελότ άναγνώρισε άμέσως τα εξαδέλφια της, το Χάν, τον Έλμπο, τον Πάλμερικ και τη Τζίμα, που είχαν έρθει μαζί με τη μαμά της απ' το Τόρεντιτ, μόνο και μόνο για να της κάθουν αυτήν την έκπληξη, Όταν καθήσανε στο τραπέζι ρώτησε περίεργα ή Λιζελότ:

—Μα πώς τα καταφέρατε δλ'

αυτά χωρίς να σας πάρω διόλου είδηση;

Τα παιδιά μπίζανε τα γέλια. Η Τζίμα είπε:

—Όλ' αυτά τα παιχνίδια τα φέραμε μαζί μας στο έλκνυδρο. Όταν μπήκαμε μέσα έσυν κοιμώσουν στο κρεββατάκι σου, κλαμένη και παγωμένη. Άκροπατώντας μήπως σε ξυπνήσουμε, άνάψαμε το τζάκι, στρώσαμε το τραπέζι και στολίσαμε το έλατο!

Γέλασαν πάλι όλοι μαζί: Η Λιζελότ ήταν τώρα εύτυχημένη. Οι φλόγες παίζανε στο τζάκι. Και ο άνεμος, που είχε άρχισει πάλι να φυσάει απ' έξω, άνέβηκε ξανά στη στέγη κι άρχισε να προγκάζει φανταστικά θεριά. Κάπου μακριά χτυπούσαν οι καμπάνες Χριστούγεννα.

Πολύ συχνά συμβαίνουν κάτι παράξενα παραμύθια, εκεί μακριά στη Λαπωνία...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Μυθιστόρημα υπό ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

—Μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ύστερα απ' αυτόν δοκιμάζει ο Εύφοριών, με κάποια νωχέλεια όμως στις κινήσεις του. Το άκόντιο πέφτει δέκα βήματα πιο έδω από τον κύκλο.

—Ντροπή! του κάνει ο διδάσκαλος. Έσθ που έχεις βλέμμα άετού... Πρέπει να ξαναρίξεις.

—Κάνει πολλή ζέστη, απαντάει ο Εύφοριών χαμογελώντας με άπάθεια.

Άλλ' ο δάσκαλος παίρνει το άκόντιο και του το βάζει στο χέρι. Εκείνος το ρίχνει ξανά και τη φορά αυτή το μπήγει στο σκοπό του, αλλά πολύ προς τα δεξιά.

Ο Έρμιογένης στεναχωριέται. Ο Λυκίδας ξεσπάει σε πειραχτικά γέλοια. Ο Εύφοριών ξαφνικά συνέρχεται από την άδιαφορία του, παίρνει το κοντάρι και άφου σημαδεύει πολλή ώρα το ρίχνει. Το άκόντιο πέφτει άκριβώς πλάι στο Λυκίδα.

Τώρα έρχεται ή σειρά του Θεαγένη. Το έπλο του πέφτει από την πρώτη κι έλας φορά μέσα στον κύκλο. Το δεύτερο ρίξιμο ξεπερνάει το σκοπό του. Το τρίτο, πέφτει σχεδόν μέσα στην τρύπα που είχε χαραξει στο κέντρο ο διαδήςτης. —Μπράβο! λέει ο διδάσκαλος.

Θα γίνης τέλειος στρατιώτης Θεαγένη.

Και γυρνώντας στους άλλους:

—Μην ξεχνάτε παιδιά, ότι το γύμνασμα αυτό έχει κεφαλαϊώδη σημασία. Έδώ δεν πρόκειται πια για άπλη γυμναστική, αλλά για έξαιρετική προσπάθεια στα στρατιωτικά. Εκείνος που θα ρίξει με άσφάλεια το άκόντιό του στο στίβο θα φέρη και τον έλευθρο στους εχθρούς της πατρίδας. Το καλό σημάδι, ή σταθερότητα του χεριού, είναι φίλοι μου, το καλλίτερο δώρο του στρατιώτη που πολεμάει για την πατρίδα του.

Όλοι οι συμμαθητές μου δοκιμάζουνε τη δεξιότητά τους στο άκόντιο, έκτός του Μενεκράτη, που κυτάζει άκνηρά και δεν κάνει τίποτα. Με πνίγει ή έπιθυμία να δοκιμάσω κι' εγώ.

—Σε παρακαλώ Έρμιογένη, λέγω του διδάσκαλου, άφησέ με να ρίξω κι' εγώ το άκόντιο.

—Καλά, είπε χαμογελώντας, καταλαβαίνω τον πόθο σου. Άλλά ζαίρεις να το κρατήσης τουλάχιστον;

—Δεν το έπιασα ποτέ στο χέρι μου, αλλά μου φτάνει που βλέπω τους άλλους.

—Ρίξε λοιπόν. Να πάρης δ-

μως ένα άκόντιο με λουρί...

—Όχι, οι άλλοι δεν το μεταχειρίζονται αυτό.

—Όπως θέλεις. Κράτησέ το καλά από τη μέση. Τέντωσε το δεξιά σου χέρι κι' άπομάκρυνέ το λίγο από το σώμα σου, σε τρόπο που ή άκρη του άκοντίου να άγγίζει τα δάχτυλα του άριστερου σου χεριού, την όποία πρέπει να βάλεις στο στήθος σου. Ά μπράβο! Πολύ καλά...

—Άλλ' ο Εύφοριών δεν το κράτησε πρό όλίγου με το άριστερό;

—Όσο το παρατήγησες; Να! καλλίτερα όμως είναι να προσέξουμε πρώτα το δεξιά.

—Μεταχειρίζομαι και τα δυο χέρια με την ίδια ήκανότητα, όπως με δίδαξε ή μητέρα μου από μωρό παιδί.

—Πολύ καλά. Έκανε θαυμάσια. Έλα τώρα, προχώρησε και ρίξε το έπλο με δλη σου τη δύναμη. Να προσέχης τον κύκλο.

Η πρώτη μου άπόπειρα είναι άξιοθρήνητη. Ρίχνω το άκόντιο στον άριστερό τοίχο του στίβου που το σταματά. Άλλιότιχα θα πήγαγε πολλά βήματα μακριά.

—Δεν είναι φρόνιμο να στέκεται κανείς κοντά σου, φώναξε ο Μενεκράτης. Είδοποίησέ με όταν θα σκοπεύσης δεξιά, για να φροντίσω να μη σταθώ προς τ' άριστερά!

—Δε σημαδεύεις καλλίτερα, του λέει ο Έρμιογένης ψυχρά; μ' έλο που έχεις δυο χρόνια στην παλαίστρα!

Και γυρίζοντας στον Πρόα:

—Άρχισε πάλι του λέει, κανείς δεν πέτυχε στην άρχή όπως εσύ!

Βάζω δλη μου τη δύναμη για μία καινούργια δοκιμή. Χοντρές σταγόνες ιδρώτα τρέχουνε στο μέτωπό μου. Πάνω από δέκα φορές ρίχνω το κοντάρι χωρίς μεγάλη έπιτυχία, όμως στην τελευταία καταφέρνω να το ρίξω ίσια και όπως πρέπει πολύ κοντά στο στόχο. Ο Έρμιογένης μένει εύχαριστημένος και προλέγει ότι πολύ γρήγορα θα γίνω καλός σκοπευτής. Χαράζει καινούργιο κύκλο, στον τοίχο όμως αυτή τη φορά. Το κοντάρι ρίχνεται άριζόντια. Άλλά και πάλι ή άποτυχία μου δεν είναι μεγάλη, γιατί κατάφερα να πλησιάσω άρκετά τη σημάδορα. Όστόσο νικητής θγαίνει ένας απ' τους συμμαθητές μου, ο Θεβαίος Άρχίας.

—Κι' ο δρόμος; ρωτώ εύχαριστημένος από τα πρώτα μου γυμνάσματα. Φλογερή έπιθυμία με πνίγει να έξακολουθήσω ακόμα.

—Σ' αυτή την παλαίστρα δεν

¹ Παγανά, στα λαπωνικά.
² Λαπωνικός χαιρετισμός για όλες τις ώρες.

τρέχουμε γιατί είναι πολύ μικρή, μωβ λέει ο Θεαγένης. "Όταν θα φύγουμε από δω, θα σε πάω στο στάδιο που είναι λίγο μακριά.

— Τώρα τι θα κάνουμε; — "Ο Έρμογένης μου δίνει την απάντηση:

— Πρίν λίγο αγωνιάτηκες στην πάλη κατά γης. Εύφοριών, έλα να δεις αν μπορείς να νικήσεις στην δρόμια πάλη των καινούργιο συμμαθητή σου.

Πιάνομαστε απ' τη μέση μια στιγμή, υπερδεύουμε τα χέρια μας και τραβιόμαστε πάλι μακριά, αά δυο πετεινάρια που τακκάνονται έξω απ' τόν δρομώνα. Σ' αυτό το αγώνισμα έχω αρκετή δύναμη και πείρα, γιατί πολλές φορές πάλευα με τούς φίλους μου στους αγρούς. Στην δρόμια πάλη πρέπει να ρίξεις τόν αντίπαλό σου κι' αν είναι δυνατό να μὴν πέσης εσύ.

Στριφογυρίζουμε πολλή ώρα, σηκώνουμε σύννεφα σκόνη που μας πειράζουν τα μάτια. "Όμως κανείς μας δὲν αποχωρεί. "Ο Εύφοριών ἀμύνεται με τέτοιο τρόπο πὸν δὲν τὸν κερτμενα. Αλλά στο τέλος, ἡ ἀγροτική μου ἀντοχή με βοηθεῖ και με μιὰ κίνηση σύντομη και δυνατή, τὸν πετάω πάνω στην ἀμμο. Σηκώνεται χαμογελώντας, δὲν μου κρατάει καμμιὰ κακία πὸν νίκησα.

— Είναι ἡ δεύτερη φορά, μου λέει, πὸν μ' ἔκανες σήμερα να φιλήσω τὰ χόματα. Μιὰ τὴν ὥρα πὸν τρακάρουμε στην ἔξοδο τοῦ σχολείου και μιὰ αὐτὴ τὴν στιγμή.

— Τὸ ἔκανες ἐπίτηδες τὸ πρῶτ, λέει ὁ Μενεκράτης, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό!

— "Ετσι φαντάζεσαι; "Ελα λοιπὸν να δούμε ποὶς θα ρίξη τὸν ἄλλον, εἶπα κυττάζοντας κατὰματα τὸν γιὸ τοῦ Πασίωνα.

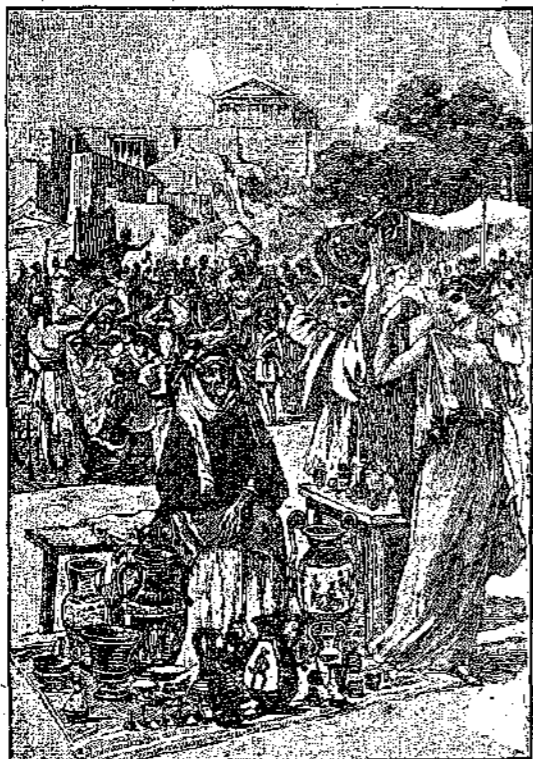
— "Εχω στραγγουλίσει τὸ πῆδι μου και δὲν μπορῶ σήμερα.

— Μάθε, μου λέει ὁ Εύφοριών, δτι ὁ Μενεκράτης, παθαίνει ξαφνικές περιπέτειες, πὸν τοῦ ἀχρηστεύουνε δρισμένα μέλη ἀπὸ τὸ κορμί του. Μάλιστα δταν πρόκειται να παλαίψη με κάποιον πὸν εἶναι δυνατότερός του.

"Ο Μενεκράτης γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι κι' ἔκανε πὸς δὲν ἄκουσε τὸ πείραγμα, πὸν ἐμένα θὰ μ' ἔκανε να γίνω θηρίο. Τὸν κύταξα ἐκπληκτος, δταν ξαφνικά ἔπεσε πάνω στὰ πόδια μου, μιὰ χοντρή δερμάτινη σφαῖρα, πὸν μου ἔριξε ὁ Λυκίδας. "Ο πό-

νος ἀπ' τὸ χτύπημα ἦταν τσουχτερός. Χωρὶς να χάσω ἕως καιρὸ, τὴν ἀρπαξα ἀπὸ κάτω με δεξιότητα, στηρίχτηκα στὸ ἑνα μου πόδι κι' ἄρχισα να διασκεδάζω ρίχνοντας τὴ σφαῖρα, πότε ψηλά, πότε στὰ πλάγια κι' ὕστερα πότε στὸ κεφάλι και πότε στην ὀμοπλάτη. Τὴν ἱσορροπίζα μιὰ στιγμή σ' ἑνα μου μέλος και τὴν ξαναπετούσα. Για μένα αὐτό, ἦταν ἑνα παιχνίδι πὸν τὸ παίζα συχνὰ στους αγρούς μαζί με τὸς φίλους μου κι' εἶχα γίνει ζεφτέρι.

— Καλά, καλά, εἶπε ὁ Έρμογένης διορθώνοντας με τὴν ἀκρη τοῦ ραβδίου του τὴ θέση τοῦ ποδισὸ πὸν στηρίζομουνα. "Ο κορμός σου πρέπει

"Η Ἀγαρίστη κατέβηκε και πήρε θεῶι στὸ κέντρο τῆς γιορτῆς

να εἶναι πιδ ἴσιος, οἱ ὠμοί σου πιδ μαζεμένοι, ἡ κοιλιά σου πρὸς τὰ πῆσω... ἡ στάση πάντοτε ἡ στάση. Κάθε στιγμή, δπου κι' ἂν βρισκόμαστε δὲν πρέπει να ξεχνούμε τὴν ἀρμονία.

Και τελειώνοντας πρότεσε: — Μπράβο παιδί μου! Χειρίζεσαι πολλὸ καλά τὴ σφαῖρα!

— Τὴν θέλεις; εἶπα ρίχνοντάς τὴν στὸ Μενεκράτη.

"Αλλά ἐκεῖνος μου γύρισε τὴν πλάτη φιθυρίζοντας:

— Δὲν προορίζομαι να γίνω γόνης! — Προτιμᾶς βέβαια να εἶσαι παρᾶσιτο! ἀποκρίθηκα χωρὶς να σκεφτῶ τὰ λόγια μου. Λαγωνικὸ ἀπὸ τὴ γενιά σου!

Μόλις ἔμωσ εἶπα αὐτὲς τὶς λέξεις,

γέμισα ἀπὸ ντροπή. Σκέφτηκα δτι μπορεῖ να πλήγωσα ἀδιὸ τὸ παιδί, στὰ πιδ ἱερά του αἰσθήματα, πρὸ παντὸς στὸ σέβας πὸν πρέπει να ἔχουμε στὸν πατέρα μας. Χωρὶς να ξέρω πὸς να διορθῶσω τὸ σφάλμα μου, ἔξακολούθησα κοκκινίζοντας.

— "Ερχεσαι μαζί μας στὸ στάδιο; — "Αφροῦ με ἔβουξε ἄποκριθῆκε ἐκεῖνος κι' ἔφυγε δίχως ἄλλη κουβέντα.

"Απομακρύνθηκα κάπως στεναχωρημένος. Και ἀκολουθώντας τὸν Θεαγένη και τὸν Εύφοριονα μῆχηκαμε στὸ λουτρώνα γιὰ να πλυθοῦμε. Σταθήκαμε κάτω ἀπὸ τὸς λουτήρες με τὸ δροσερὸ νερὸ, ἀναπνέαμε αὐτὴ τὴν τεχνικὴ δροχὴ με φουσκωμένα τὰ στήθια. Γρήγορα τελειώσαμε κι' ἀπ' ἔδω. "Ετσι ἔλαφρομένοι κι' εὐκίνητοι μπαίνουμε βλοι μαζί στὸ στάδιο, δπου οἱ λίγο ἔ' ἀρχόταν και ὁ Έρμογένης.

Τὸ στάδιο ἦταν στὴν ἄλλη ἀκρη τῆς πόλης, καμωμένο ἀπὸ ἑναν ἀπλὸ οἶδο ἀμμοστρωμένο κι' εἶχε μάκρος ἀρκετὰ μεγάλο. Ἐκεῖ γινόταν ὁ δρόμος οἱ ἄλλοι τὰ εἶδη: Ταχύτητας, ἀντοχῆς και δρόμος μ' ἐμπόδια.

Τὸν οἶδο ἦταν στὴν ἄλλη ἀκρη τῆς πόλης, καμωμένο ἀπὸ ἑναν ἀπλὸ οἶδο ἀμμοστρωμένο κι' εἶχε μάκρος ἀρκετὰ μεγάλο. Ἐκεῖ γινόταν ὁ δρόμος οἱ ἄλλοι τὰ εἶδη: Ταχύτητας, ἀντοχῆς και δρόμος μ' ἐμπόδια.

"Όταν φτάσαμε στὸ στάδιο, ἀγωνιζόντουσαν ἐκεῖ πέρα κι' ἄλλα παιδιὰ. Τότε παρατήρησα πὸς οἱ σύντροφοί μου, βλέποντας τὸς ἄλλους να παλεύουν, τρίζανε τὰ δόντια τους και σφίγγανε τὶς γροθιές τους.

— Ποιοί εἶναι αὐτοί; ρώτησα με μεγάλη περιέργεια.

— Οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυλιππου, ἑνὸς ἄλλου δασκάλου τῆς γυμναστικῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἄξιζει ἀν τὸν Έρμογένη, ἀποκρίθηκα δυνατὰ ὁ Λυκίδας.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε στὰ Παναθήναια ἀν ἀξιζομε ἡ ὄχι, ἀπάντησε ἑνα μεγαλόσωμο ἀγόρι, πὸν φαίνονταν ἀν ἀρχηγὸς στὴν ἄλλη συντροφιά.

— Να τὸ δείξεις τώρα και να μὴν περιμένεις τὰ Παναθήναια, ἀν θέλεις να σε πιστέψουμε! εἶπε ὁ Λυκίδας.

— Εἶμαι πρόθυμος γι' αὐτό. Τὶ θέλεις να τρέξουμε μονὸ ἡ διπλὸ δρόμο;

— "Ότι θέλεις, ἀπλὸ, διπλὸ, ἡ ἱππικὸ. Στοιχηματίζω δτι θὰ σεσ περάσουμε ἔλους.

— "Ας ἀρχίσουμε λοιπὸν ἀπ' τὸν διπλὸ! "Ο μονὸς δρόμος ταριάζει μονάχα γιὰ τὰ μωρὰ.

(Ἀκολουθεῖ)

GEORGE PERREZ

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΦΑΥΝΟΥ

— "Ετσι λοιπὸν! εἶπε στὸ γιὸ του θυμωμένος ὁ δάσκαλος Λουδοβίκος Μπουοναρῶτι, ἐπιμένεις στὴν ἀπόφασή σου;

— Ναι, πατέρα μου, ἀπάντησε ὁ Μιχαήλ "Αγγελος, ἐπιτρέψέ μου να ἐπιδοθῶ στὴ μελέτη τῆς γλυπτικῆς.

— Θέλεις δηλαδὴ ἀνόητε, να πελεκᾶς τὰ μάρμαρα σὰ μαστορῆς; — "Α! σὲ παρακαλῶ, πατέρα, μὴ συγχέεις ἑναν καλλιτέχνη μ' ἑναν ἐργάτη.

— Καλά, καλά!... Ἀφοῦ δὲν λογαριάζεις τὶς θαυμασιες σπουδὲς πὸν σοῦ ἔκανα, και παρὰ τὶς συμβουλές μου και τὴν ἐνθάρρυνση, θέλεις να κάνης τοῦ κεφαλοῦ σου, δὲν θὰ ἐναντιωθῶ πιδ σ' αὐτὸ πὸν ζητᾶς να εἶναι ὁ προορισμός σου. Πήγαινε! φύγε ἀπὸ τὸ πατρὶό σου σπιτί, ἀχάριστε! Μὰ σὲ προειδοποιῶ πὸς εἶναι στὸ ἐξῆς ἀνώφελο να βασίσειςαι σὲ μένα και στὸ πορτοφόλι μου. Λογαριάζεις να ζήσης με τὴν «τέχνη» σου. Ἀποδέξέ το μου.

— Αὐτὴ ἡ συγκατάθεση μου φτάνει, πατέρα μου. Ἀπὸ αὔριο

θὰ πάω στὸ δασκαλό μου Δομένικο Κυρλαντάγιο, τὸ ζωγράφο, πὸν μου δίνει μιὰ θέση στὸ ἐργαστήρι του. Ζωγραφίζα ὡς τώρα γιὰ εὐχαρίστησή μου. Θὰ δουλέψω γιὰ να ζήσω και να τελειοποιηθῶ στὴν ἀνατομία και στὶς πλαστικὲς τέχνες.

— "Αντίο, παιδί μου.

— Χαῖρε, πατέρα μου. Δὲν θὰ μου δώσης τὴν εὐχή σου;

— "Ο ἄρχοντας Λουδοβίκος δὲν μπορούσε πιδ να πῆ ὄχι σ' αὐτό.

Κι' ἔτσι τὸ 1488, σὲ ἡλικία δέκα τριῶν ἐτῶν, ὁ Μιχαήλ "Αγγελος Μπουοναρῶτι ἀρχισε τὸ καλλιτεχνικὸ του στάδιο...

"Ο νέος δὲν ἄρχισε να γίνη ἔνας ἀπὸ τὸς πιδ ἱκανοὺς ζωγράφους.

Μὰ μιὰ ἄλλη ἐπιθυμία τὸν βασάνιζε. Παρὰ τὰ ὄρατα χρώματα, τὴ χάρη ἡ τὴ δύναμη πὸν ἀποτύ-

πωνε στὸ πᾶνι θεωροῦσε τὴ ζωγραφικὴ σὰν μιὰ τέχνη ὑποδεέστερη. Αὐτὸ πὸν ἤθελε, αὐτὸ πὸν πάντοτε ἐπιθυμοῦσε ἦταν νὰ ἐπιδοθῆ στὴ γλυπτικὴ, πὸν μόνο αὐτὴ ἐπιτρέπει τὴν ἀπομίμηση στὶς ἐλαχιστότερες λεπτομέρειες, τῶν εὐγενικῶν ἀνολογιῶν και τῶν ὀραίων στάσεων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

Γι' αὐτό, σὰν ἦταν ἐλεύθερος πήγαινε μόνος και τριγύριζε στους κήπους τοῦ Δούκα Λορέντζου τῶν Μεδίκων δπου ἔμπειροι ἐργάτες πελεκούσαν τὰ μάρμαρα και σκάλιζαν βάζα και ἀγάλματα, γιὰ να στολίσουν τὸ δουκινοκὸ παλάτι.

Οἱ γλύπτες δὲν ἄρχισαν να παρατηρήσουν αὐτὸν τὸν δαιμόνιο πὸν ἐβλεπαν στὸ πρόσωπό του να βροσανίζεται ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ σκέψη. Τὸν ἔκαναν φίλο.

"Η πρώτη νοημοσύνη του τοῦς ἐγοήτησε. Καὶ μιὰ ὄρατα ἡμέρα ὁ Μιχαήλ "Αγγελος πήρε τὸ θάρρος να τοῦς ζητήση ἑνα κομμάτι μάρμαρο και τοῦ ἐπέτρεψαν να μεταχειρισθῆ τὰ ἐργαλεία τους.

"Επὶ τὸς πλοῦσια ἱκανοποιημένος στους πόθους του, ὁ νέος ἀρχισε να ἐργάζεται με μιὰ θερμοσύνη λυσσώδη.

Μόνος του κουβάλησε τὸ μάρμαρό του και σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἐργαστηρίου, ἔβγαλε τὴ μπροστέλλα του σήκωσε τὰ μανίκια του και ὀπλισμένος μ' ἑνα μαντρακᾶ (*) και με μιὰ σμίλη, ἀρχισε νὰ χτυπᾶ τὸ μάρμαρο. Τὰ κομμάτια τῆς πέτρα πετάγονταν γύρω του και ὁ δγκος λίγο λίγο ἔπερνε σχῆμα και ψυχὴ.

(*) Τὸ σφυρί τῶν γλυπτῶν.

"Όταν ἡ νύχτα ἔφτασε, στὸ πρόπλασμα τοῦ μαθητευομένου ἀναγνωρίζεις ἀπὸ τώρα τὴ μορφή ἑνὸς φαινοῦ. Τρεῖς μέρες σὺνέχεια, ὁ Μιχαήλ "Αγγελος ἐργάστηκε χωρὶς να πάση ἀναπνοή.

Τώρα ἡ σμίλη του γένηκε πιδ ἀπαλή και χάρδνε τὴ χαρούμενη μορφή τοῦ θεοῦ τῆς ἐξοχῆς πὸν γελούσε δείχνοντας ἄλα του τὰ δόντια.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας ἑνας ἀντρας κομψὰ ντυμένος μ' ἑνα βελουδένιο φόρεμα και πὸν στο κεφάλι του φορούσε ἑνα κούκο ἀπὸ τὸ ἴδιο ἕφρασμα, στᾶθηκε μπροστά τὸν νεαρό γλύπτη και ἔθαύμαζε τὸ ἔργο του. Με τὴν ἀ-

κη τοῦ ματιοῦ του ὁ Μιχαήλ "Αγγελος πὸν τὸν παρατηροῦσε, τὸν εἶδε να χαμογελά, να κουνῶν τὸ κεφάλι ἔστο ἐπιδοκιμαστικῶ, και να σκέπτεται λίγη ὄρα. "Επειτα ὁ ἀγνωστος ἀγγιξε τὸν ὄμο τοῦ νέου.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε μου ἐπιτρέπεις να σοῦ κάνω μιὰ παρατήρηση;

— Μιὰ παρατήρηση; Σεῖς; ἀπάντησε ὁ γλύπτης λίγο περιφρονητικά. Ἐχες τὸ ἐξωτερικὸ ἑνὸς τίμου ἐμπόρου πεπεραμένου να μετρᾶ με τὸν πῆχτο τὰ ὑφάσματα.

— Ἀδιάφορο φίλε μου! δταν ἡ παρατήρηση μου εἶναι δίκαιη... Τὶ ἡλικία ἔχει λοιπὸν ὁ Φαῦνος σου;

— Τὶ ἡλικία;... τὴν ἡλικία πὸν ἔχουν ὄλοι οἱ Φαῦνοι... εἶναι γέρος.

— Πολὺ γέρος;

— Πολὺ γέρος.

— Δὲν θ' ἀμῆβαλα καθόλου, ἀλλὰ τοῦ ἔχεις ἀφήσει ἄλα του τὰ δόντια.

— Εἶν' ἀλήθεια, εἶπε μέσα του ὁ Μιχαήλ "Αγγελος φουρκοιμένος, ἀναγνωρίζοντας τὸ δίκαιο τῆς κοιτικῆς. Συνήθως οἱ γέροι ἔχουν λίγο τὴ μασέλλα ἀγαρνιστη.

Και μ' ἑνα ἀκριβὲς κτύπημα τῆς σμίλης ἔκανε να φύγουν τὰ ἐπάνω δόντια τοῦ Φαῦνου του.

—Έπειτα άφοϋ γύρω του είχε νικτώσει έφυγε άφίοντας για την έπομένη τή συνέχεια τής δουλειάς του. Τήν άλλην μέρα όταν έφτασε στο έργαστήρι, είδε ότι το κομμάτι τού μάμαρό του είχε εξαφανιστεί. Τό γύρωσε παντού. Μάταια όμως. Απογοητευμένος κάθισε σε μιá πέτρα κι' έκλαιγε από πόνο και δόγη.

—Άξαφνα ένοιώσε να τον κτυποϋν έλαφρά στον ώμο. Γύρισε και είδε μπροστά του τον άγνωστο τής προηγουμένης.

Κι' ό άγνωστος πήρε ήσυχος τό δρόμο για τό παλάτι. Ό Μιχαήλ Άγγελος τον άκολουθήσε. Όταν έφτασαν στο προαύλιο ό γλυπτής τράβηξε τό συνοδό του από τό μανίκι.

—Μά κύριε, δέν μπαίνουν έτσι στον προίγκηπα. Θα μās πετάξουν έξω από τήν πόρτα.

Ό άγνωστος δέν άπάντησε. Στόν προθάλαμο οι φρουροί σηκώθηκαν κι' οι ύπηρέτες παραμέρισαν με σεβασμό. Ό Μιχαήλ Άγγελος έμεινε έκπληκτος. Ό άγνωστος ανέβηκε τή σκάλα, διέσχισε σαλόνια και αίθουσες και στάμάτησε στην τελευταία πόρτα και είπε:

—Τώρα θα μποϋμε στο διαμέρισμα του Δούκα.

Ό Μιχαήλ Άγγελος είχε σα-στίσει.—'Αλοίμονο! είπε μέσα του' τί θα κάνω; Αϋτός ό άγνωστος θα είναι τό λιγότερο συγγενής, ίσως ό γραμματεϋς του Λορέντζου του Θαυμασίου. Θα παραπονεθώ για τόν άπότομο τρόπο που του φέρθηκα και θα πάω φυλακή. Θα σαπίσω λησιμονημένος. Αντίο γλυπτική, αντίο τέχνη μου.

—Ορίστε, φίλε μου, του είπε ό άγνωστος με τό βελουδένιο φέ-

ρεμα, ίδου ό φαϋνος σου. Άν τόν βρίσκεις άσκημα τοποθετημένο ει-σαι ελεύθερος να τόν πάρης.

Τά μάτια του Μιχαήλ Άγγε-λου σηκώθηκαν και θαμπωμένα κοίταξαν τό θαυμάσια έργα που στόλιζαν τό γραφείο του Δούκα και στη μέση του δωματίου σε μιá ξεαίσια βάση, ό φαϋνος του ό χαμένος που του χαμογελοϋσε με τήν άκρωτηριασμένη μασέλα.

—Σε μένα, τραύλισε, ό νέος, μιá τέτοια τιμή... Μά τί θα πη ό προίγκηψ βλέποντας αυτό τό άσχημο πρόπλασμα, άνάμεσα σε τόσα άριστουργήματα;

—Ό προίγκηψ, φίλε μου σου δί-νει τό χέρι. Και για να εξαγορά-ση τήν «κλοπή» του σε δνομάζει ιδιαίτερο του καλλιτέχνη και πα-ρακαλεί να δεχθής τήν προστα-σία του.

Ό Μιχαήλ Άγγελος πήρε τό χέρι του Δούκα και τόφερε στα χείλη του...

Κι' έτσι άρχισε τό καλλιτεχνι-κό του στάδιο, ό ασύγκριτος και μεγαλοφυής καλλιτέχνης, ό αντί-ζηλος του Ραφαήλ στη ζωγραφική και που κανένας μεταξϋ τών γλυ-πτών περασμένος ή σύγχρονος δέν μπόρεσε να παραβληθώ.

(Μεταφραση) ΕΥΒΑΙΑ ΕΞΕΠΟΠΟΥΔΟΥ - ΝΑΤΣΙΟΥ

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Α. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

—Γιατί κλαίς; τόν ρώτησε.

—Μου κλέψανε τό φαϋνο μου.

—Και δέν έχεις παρα μόνο αυτό;

—Ναι. Για σās δέν είναι παρα μόνο «αυτό»; ένας κοινός φαϋνος.

Μά για μένα, ήταν ή χαρά μου, ή άγάπη μου, ή ζωή μου ή ίδια. Τόν άγαπούσα όπως ένας πατέ-ρας αγαπά τό παιδί του και είμαι περίλυπος γι' αυτό τό χάσιμό του παρα αν έχανα τό ένα μου πόδι.

—Παρηγορήσου, φίλε μου, ό φαϋνος σου δέν έχάθηκε.

—Ξέρεις που είναι;

—Ναι.

—Λοιπόν είσαστε σεις που μου τόν πείρατε;

—Ναι.

—Μου τόν κλέψατε. Μά θα μου τόν ξαναδώσετε, σās τ' όρκί-ζομαι θα φτάσω να ζητήσω γονα-τιστός δικαιοσύνη από τόν Δούκα.

—'Ισως να μη λάβης αυτό τόν κόπο. Έλα μαζί μου.

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Αδοτηρές διαταγές είχαν σκληρά άκτελεστή, κι' από τή μικρή ομάδα που καθότανε και συζητούσε στην αλλη, δέν ερισκότανε ούτε ένας που δέν είχε κάνει μιá δάρδαρη και τυ-ραννικιά πράξι. Και τώρα, με τό ά-τυχα τέλος του πολέμου, ό Σερ Ντά-νιελ είχε καταντήση άνίκανος να προστατέψη τά όργανά του. Τώρα ύστερα από τά άποτελέσματα μιás λιγώωρης μάχης, στην όποία πολλοί απ' αυτούς δέν είχανε λάβη μέρος είχανε γίνει όλοι προδότες τής πα-τρίδας, εκτός Νόμου, και είχανε κα-ταντήση μιá κακομοιρασμένη ομά-δα ανθρώπων, σ' ένα μικρό φρούριο, που μόλις μπορούσανε να τό υπερα-σπίσουν, έκτεθειμένοι απ' όλες τις μεριές στη δίκαιη άγανάχτηση τών θυμάτων τους. Και καλὰ-καλὰ δέ ξέ-ρανε τί τους περίμενε από μιá στι-γημη στην άλλη.

Τή νύχτα, είχανε φτάση στο φρού-ριο ως έπτά αλογα χωρίς καβαλλά-

ρη, χραιμετίζοντας τρομαγμένα. Τά δυό ήτανε του Σερ Ντάνιελ. Τέλος, πριν ξημερώση ένας απ' αυτούς που πολεμούσανε με άκόντιο, ήρθε τρι-κλιζοντας στο φρούριο, χτυπημένος από τρία βέλη.

Και καθώς τόν μεταφέρανε μέσα ξεψύχησε. Από τά τελευταία λόγια που πρόφερε στην άγωνία του, κα-τάλαβαν πως ήταν ό τελευταίος που άπόμεινε από μιá μεγάλη ομάδα πο-λεμιστές.

Άκόμα κι' ό Χατζ' φανέρωσε μιá άγωνία πάνω στο ήλιοκαμμένο πρό-σωπό του, κι' όταν πήρε παράμερα τό Ντίκ κι' έμαθε τήν τύχη του Σέλντεν, έπεσε πάνω σ' ένα πέτρινο πάλκο κι' έκλαψε. Οι άλλοι καθι-σμένοι πάνω σε σκαμνιά και σε σκαλοπάτια, στην ήλιοφωτισμένη γωνιά τής αλλής, κυτάζανε τό Χατζ' με φόβο και με άνησυχία με κανέναν δέν τολμούσε να ρωτήση τήν αίτία τής άγωνίας του.

—Λοιπόν, Σέλτον, είπε στο τέ-

λος ό Χατζ', λοιπόν τί σου λέγα; Όλοι θα χαθούμε. Ό Σέλντεν ή-ταν ένας αξιος άνθρωπος. Τόν είχα σαν αδερφό μου. Πήγε δεύτερος, και σιγά σιγά σιγά θ' άρθή ή σειρά μας. Θυμάσαι τί έλεγε τό παληο-τράγουδό τους;

Για κάθε μιá μαύρη καρδιά, Κι' απ' ένα μαύρο βέλος!...

Έτσι δέ γίνηκε; Ό Άππλη-γιαρντ, ό Σέλντεν, ό Σμίθ, ό γέρω-Χάμπρεϋ πάνε. Και τώρα έχουμε τόν κακομοιρη τό Τζών Κάρτερ, που ζητάει, φτωχός άμαρτωλός, τόν πατρά να τό ξομολογήση.

Ό Ντίκ τέντωσε τ' αυτί του. Από ένα χαμηλό παράθυρο, στη μεριά που στεκόντουσαν και κου-θεντιάζανε, άκούγοντανε ένα μουρ-μουρητό, και άναστεναγμοί.

—Έκει είναι ό Κάρτερ; ρώτησε ό Ντίκ.

—Ναι, στο δωμάτιο του φύλακα, άπάντησε ό Χατζ'. Δέ μπορούσαμε να τόν άκούμε, γι' αυτό τόν βάλανε εκεί. Είναι έτοιμοθάνατος. Κάθε βήμα, τόν σηκώνανε. Δέ μπορεί να περπατήση. Τώρα μου φαίνεται πως ή ψυχή του ύποφέρει πιό πολύ, παρα τό σώμα του. Γυρεύει τόν πάστορα. Κι' ό Σερ Όλιβερ, δέν ξέρω γιατί, δέν έρχεται ακόμα. Θάχη πολλά να τού ξομολογήθη. Μόνο ό Άπ-πληγιαρντ, κι' ό κακομοιρης ό Σέλντεν πήγαν άξομολόγητοι.

Ό Ντίκ έσκυψε στο παράθυρο και κύταξε μέσα. Τό μικρό δωμά-τιό ήτανε χαμηλό και σκοτεινό. Μά μπορούσε να διακρίνη τόν πληγωμέ-νο στρατιώτη, που κοίτονταν στενά-ζοντας πάνω σ' ένα άχυρόστρωμα.

—Κάρτερ, φτωχέ μου φίλε, πως τά πās; ρώτησε.

—Σέλτον, άπάντησε ό άλλος, βα-ριαναστενάζοντας. Για τ' όνομα του Θεού, φέρε μου τόν πάστορα. Άχ! Δέν μπορώ να περιμένω. Είμαι πολ-λό άσκημα. Πεθαίνω. Δέ μπορείς να μου κάνης τίποτα άλλο.

Είναι τό τελευταίο που σου ζη-τάω. Για τήν ψυχή μου, σαν τίμιος άνθρωπος που είσαι, κάνε γρήγορα. Έχω ένα θάρος στη συνείδησή μου, που αν δέν τό βγάλω, θα πάω στην κόλαση.

Βογγούσε, κι' ό Ντίκ άκουγε τό τριζίμο που κάνανε τά δόντια του, από τόν πόνο, κι' από τό φόβο του θανάτου.

Έκείνη τή στιγμή ακριβώς φά-νηκε στο κατώφλι ό Σερ Ντάνιελ, κρατώντας ένα γράμμα στο χέρι του.

—Παιδιά, είπε, ήτανε ένα γερό χτύπημα για μās. Μιá μεγάλη απο-τυχία, πρέπει να τό παραδεχτομε.

Ό Γέρω Βασιληάς Έρρίκος ό Έκτος ξέπεσε πιά. Τίποτα δέ γίνεται μ' αυτόν. Έχω ένα καλό φίλο με τό μέρος του Δούκα, τό Λόρδο Γουέν-σλεϋντήλ. Έγραφα ένα γράμμα σ' αυτόν, κολακευοντάς τον, και προσφέροντας του, άποζημιώσεις για τό παρελθόν, και λογικές προ-τάσεις για τό μέλλον. Δέν άμφιβάλλω πως θα τ' άκούση δια αυτά με ευ-χαρίστηση. Παράκληση χωρίς δώρα, είναι τραυαδί χωρίς μουσική. Τόν γέμισα ύποσχέσεις, παιδιά, δέν τσιγγουνεύτηκα. Και τώρα τί μου χρειάζεται; Κάτι πολύ δύσκολο, γιατί να μη σās τό πώ; κάτι πολύ δύσκολο και πολύ σπουδαίο. Μου χρειάζεται κάποιος για να τό πάη αυτό τό γράμμα. Τά δάση, όπως τό ξέρετε, είναι γεμάτα από έχτρούς. Και τό πράγμα είναι βιαστικό. Μά χωρίς δεξιούση και προφύλαξη δέ γίνεται τίποτα. Ποιός, λοιπόν, από σās, θα πάη τό γράμμα αυτό στο Λόρδο Γουένσλεϋντήλ; Και ποιός θα μου φέρη τήν άπάντηση που πε-ριμένω;

Κάποιος σηκώθηκε άμέσως.

—Αν τό θέλεις, θα τό πάω εγώ, είπε. Δέ με νοιάζει για τό τομάρι μου.

—Όχι, Ντίκ Μπόγουερ, δέ μου κάνης, άπάντησε ό άρχοντας. Μπο-ρει νάσαι πονηρός, μά δέν είσαι γρήγορος. Πάντα πήγαινες σαν τόν κάβαυρα...

—Τότε να πάω εγώ, Σερ Ντά-νιελ, είπε ένας άλλος.

—Όυτε σϋ δέν είσαι γι' αυτή τή δουλειά. Μπορεί να τρέχης μά δέν έχεις πονηριά. Θα πās να πέσης σα τυφλοπόντικας πάνω στον Ά-μεντ - Όλ και στους δικούς του. Σās εύχαριστώ και τους δυο για τό κουράγιό σας, μά, με τήν αλήθεια δέν είσαστε ό άνθρωπος που μου χρειάζεταιται.

Τότε ό Χατζ' προσεφέρθηκε να πάη ό ίδιος, μά κι' αυτός δέ γίνηκε δεχτός.

—Σε χρειάζομαι εδώ πέρα, καλέ μου Μπέννετ. Είσαι τό δεξιό μου χέ-ρι, σ' αλήθεια, άπάντησε ό άρχον-τας.

Τότε πολλοί άλλοι φάνηκαν πρόθυμοι. Στο τέλος ό σερ Ντάνιελ διάλεξε έναν απ' αυτούς και τούδω-σε τό γράμμα.

—Λοιπόν, του είπε, απ' τή γρη-γοράδα σου και τήν εξυπνάδα σου κρέμονται όλα. Φέρε μου μιá καλή άπάντηση, και πριν περάσουν τρεις βδομάδες, θάχω ξεκαθαρίση τό δά-σος μου απ' αυτούς τούς κακούργους, που μās κάνουνε τόν παλλικάρη.

Μά, πρόσεξε αυτό που θα σου πώ Θρόουμρόντον. τό πράγμα δέν είναι και τόσο εύκολο. Πρέπει να προχω-ρείς μονάχα τή νύχτα, και να περ-πατάς σαν άλεπου. Τώρα, πως θα τά καταφέρεις να περάσης τό Τίλλ, δέν ξέρω. Αν θα πās από τή γέφυ-ρα ή από τό βάλτο, αυτό είναι δική σου δουλειά.

—Ξέρω κολύμπι είπε ό Θροου-μόρντον, θάρθω πίσω εν τάξει. Μη φοβάσαι.

—Καλέ, φίλε μου. Άντε τώρα να κολυπήσης πρώτα μέσα στο πο-τό, στην κουζίνα, είπε ό σερ Ντά-νιελ κι' έφυγε.

—Ό σερ Ντάνιελ έχει μυαλό, είπε ό Χατζ', που στεκόταν δίπλα στο Ντίκ. Γιατί ένας άλλος στη θέ-ση του δέν θα τάλεγε έτσι ώμά. Αϋτός τάπε καθαρά και ξεάστερα στους ανθρώπους του. Τους είπε που είναι ό κίνδυνος, και που ή δυσκο-λία. Δέν τους έκρυψε τίποτα. Μά τους άγίους, είναι γεννημένος για άρχηγός. Κανένας δέν έχει τή δύ-ναμή του. Κότταξε πως τους έκανε να ξαναρχίσουν τή δουλειά με δ-ρεξη.

—Αϋτά τά επαινετικά λόγια για τό σερ Ντάνιελ δάλανε μιá σκέψη στο μυαλό του Ντίκ.

—Μπέννετ, ρώτησε, πως πέθανε ό πατέρας μου;

—Μη με ρωτάς γι' αυτό, είπε ό Χατζ'. Ούτε ανακατεύτηκα, ούτε ξέ-ρω πως έγινε. Και δέν θα σου πώ τίποτα Ντίκ Σέλτον. Γιατί ό καθέ-νας πρέπει να κυτάει τή δουλειά του, και να μη μιλάει για ό,τι βλέ-πει κι' ό,τι άκούει γύρω του. Ρώτα τόν Σερ Όλιβερ τόν πάστορα, ή τόν Κάρτερ αν θέλεις, όχι έμένα.

Και ό Χατζ' πήγε να κάνη τήν περιπολία του άφίοντας τό Ντίκ πολύ σκεπτικό.

—Γιατί δέ θέλεις να μου πη; έ-λεγε ό Ντίκ μέσα του. Και γιατί ά-νάφερε τόν Κάρτερ; Ό Κάρτερ θάχε φαίνεται ανακατωθώ στη δου-λειά.

Μπήκε μέσα, και περνώοντας από ένα στενό διάδρομο, έφθασε στην πόρτα του ύπόγειου κελλιού όπου κοίτονταν μουρμουρίζοντας ό πληγω-μένος.

Μόλις τόν είδε ό Κάρτερ τινάχ-τηκε πάνω.

—Μουφρες τόν πάστορα; ρώ-τησε.

—Όχι ακόμα, άπάντησε ό Ντίκ. Έχεις πρώτα να μου πής κάτι. Πως πέθανε ό πατέρας μου, ό Κά-ρυ Σέλτον;

(Άκολουθεί)

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΕ ΜΙΑΣΒΙΤΡΙΝΑ

— Μαμάκα! Μαμάκα! φώναξε παροργισμένα.

Και μέσα στην κουνίτσα της κούναγε το σγουρόμαλλο κεφάλι της:

— Μαμάκα! Μαμάκα!

Μη νομίζετε ότι ήταν κανένα μωρό, που φώναζε. Όχι κάθε άλλο. Ήταν μια κουκλίτσα σε μια βιτρίνα, και καθώς περνούσα από κει, καθόμουνα και την κοίταζα. Φορούσε ένα ροζ φουστάνι και μια ροζ κορδέλιτσα ήταν δεμένη στα δύο μικρούς μαλλιά. Καθόταν μέσα στην κούνια της και κούναγε το κεφάλι της προς δάσκα και κάπου κάπου φώναζε πολύ τρυφερά:

— Μαμάκα! Μαμάκα!

Πάρα κει, κοντά σ' αυτή την κουκλίτσα, στεκόταν μια άλλη μεγάλη κούκλα. Ω! αυτή δεν έμοιαζε καθόλου με τη μικρή. Το ύψος της ήταν αυταρχικό και φορούσε πολύ πλούσια φορέματα. Την κοίταζε με μεγάλη περιέργεια. Μα κι' εκείνη με κοίταζε ξαφνιασμένη σαν να μολέγε:

— Τι με κοιτάς έτσι και δεν έχωσα να μ' αγοράσεις, να με πάρης μαζί σου!

Το βλέμμα μου έφυγε από κει και προσηλάθηκε σ' έναν μικρό μπρεπέ, που καθόταν μέσα σ' ένα μπάνιο γεμάτο νερό.

Ο κακομοίρης! Δεν του άρσε καθόλου φαίνεται αυτή η ψυχρολουσία, γιατί τα μάτια του ήταν έτοιμα να βουρκώσουν. Τα χείλια του ήταν σφιγμένα και τα χέρια του άπλωμένα, σά να παρακαλούσε κάποιον να τον βγάλει από κει μέσα. Αλλά ξαφνικά το βλέμμα μου πέφτει στο ρολόι μου και με λύπη μου αναγκάζομαι να φύγω, γιατί είναι περασμένη η ώρα.

— Αφοβο Μάτι

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

Μιάν άγκαλιά μου φέραν πασχάλιες, κι' αναρριγήσαν θύμησες παλιές.

Κι' έμεινα έκστατικός να τις θυρωθώ. Ένα γλυκό θυμύλιονα καιρό...

Κι' αναπολεί η ψυχή χαρές κρυφές, φίλων που διάβηκαν άχνες μορφές,

γαλάζιων όνειρων χρυσά φτερά, των πρώτων μου στίχων γλυκειά χαρά...

Παιχνίδια στα βράδια τα έαρινά, γέλια παιδικά κρουαλλίν' άγνά.

— Κι' ήτανε πάναγνες τότε οι καρδιές, κι' ήτανε τόσο γλυκείες οι βραδιές! —

Μιάν άγκαλιά μου φέραν πασχάλιες, κι' αναρριγήσαν θύμησες παλιές...

— Δίλκης Μύρας

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

«Δεν τα νοιάζει για το κρού δεν τα νοιάζει για τη πείνα. Κάθονται μαρμαρωμένα, και κοιτούνε τη βιτρίνα Ν. Λαπαθιώτης»

Με τις μυτίτσες κόκκινες, κολημένες στα μεγάλα τζάμια της βιτρίνας, με τα δαχτυλάκια προσημένα, όλο χιονίστρες, τα χλωμά τα κοριτσάκια κοιτάζουν, κοιτάζουν τα χαριτωμένα παιχνίδια με άπληστία.

Και στα μάτια τους (που μένουν άκίνητα λωρα, τριγυρισμένα με μελανούς κύκλους, ζωγραφίζεται ένας θαυμασμός και μια περαστική χαρά. Μα στο βάθος βροίκεται πάντα λύπη. «Αχ! αυτή η λύπη, που μαρμαίνει τις παιδικές καρδούλες τόσο γρήγορα!...

Τις βλέπανε οι παχουλές κουκλίτσες με τις ξανθιές μπούκλες, και τους άπλώναν τα χεράκια τους χαμογελώντας καλόκαρδα.

Οι εϋθυμοι παλιότατοι με τα βαμμένα μάγουλα, με τα πολύχρωμα κοστούμια και τις σκοούφιες, αν δεν τους έλειπε η ζωή ασφαλώς θα χτυπούσαν χαρωπά τα κουνουνακια που κρέμονται απ' τις στολές τους.

Τα ροζ κρεβατάκια στρωμένα με τριζάντο ταφτά, κοιλάν με μπουρπουκάκια τριανταφυλλιάς. Τι γλυκά, τι τριανταφυλλένια όνειρα θα κάγουν μέσα σ' αυτά οι χαριτωμένες ξανθιές κουκλίτσες!...

Ένα μεγάλο, όμοιο αυτοκίνητο ούτε γύριζαν να το κοιτάζουν.

Τα χλωμά τα κοριτσάκια θέλουν πολύ, λαχταρούν μια παχουλή γελαστή κουκλίτσα. Ω πόσο τη θέλουν!...

Στη μέση της βιτρίνας το Χριστουγεννιάτικο δέντρο είναι στολισμένο με χίλια δυό λαμπρά στολίδια κ' αστράκια. Τι όμοιο που είναι. Για τα χλωμά κοριτσάκια αποτελεί ένα μικρό επίγειο παράδεισο...

Και κοιτάζουν, κοιτάζουν τα μικρά κοριτσάκια τη παραφορτωμένη προθήκη κ' είναι για μια στιγμή χαρούμενα. Μα όταν η κλεισμένη για το κρού πόρτα του μαγαζιού άνοιγει για να βγεί ένα πλούσιο παιδάκι με τους γονείς του, φορτωμένο με δώρα, στην καρδούλα τους ξαναγυρίζει η λύπη. «Αχ! αυτή η λύπη!...

— Ασημόπαπο

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Πηλαιάζουν τα Χριστούγεννα! Τι χαρά! Όλα τα παιδιά ετοιμάζονται. Είναι μια μεγάλη γιορτή, βλέπετε. Πολλά παιδιά, ετοιμάζουν τα χρειάζόμενα για να τα ποδών. Βρίσκουν και άλλους φίλους τους, που θα τους βοηθήσουν... Κοντινέι ή μεγάλη εκβίση μέρα που ο Χριστός έγεννήθη για να

σώση τον κόσμο από τις αμαρτίες. Το βράδυ που γεννιόταν οι άγγελοι έφωλλαν: «Δόξα εν ύψιστοις Θεώ και επί γης Ειρήνη». Το είδαν το θαύμα αυτό οι βοσκοί και φοβήθηκαν. Αλλά άγγελος κυρίου τους ήσυχασε και τους δδήγησε στη φάτην που έγεννήθη ο Σωτήρας του κόσμου. Και έπειτα ήρθαν οι μάγοι από την Άνατολή για να προσκυνήσουν το νεογέννητο βρέφος, που θα έσωζε τον κόσμο. Γι' αυτό όλοι περιμένουν την ημέρα αυτή, για να πάνε στην εκκλησία και να γονατίσουν έμπρός στην εικόνα του Χριστού και να τον παρακαλέσουν, να γλυτώσει άλλη μια φορά τον κόσμο από τις αμαρτίες του. — Ορέστης

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Απόψε πάλι σουρούπο χρυσών όνειρων ώρα, που μέσ' στην πλάση χύνεται γλυκειά άνατριχίλα, ξεχνά η ψυχή την πόλη της με της ζωής τη μπόρα κι' ο ξέφυρος άρροφίλει της κεραοιάς τα φύλλα.

Ρόδινο φώς ξεγίνεται στο διάφανον αϊθέρα φωτίζοντας για μια στιγμή τα πλάγια του βουού κι' από μακριά κάποιου βοσκοϋ ήχει γλυκειά φλογέρα που, τραγουδώντας, θύμισες παλιές φέρνει στο νού.

Του ήμου το άσμα το χρυσό ανάλαφρο κυλάει και άπάλει βυθίζεται μέσ' στη φωτισμένημύρα, άσήμια, ροδοπέταλα στη θάλασσα σκορπάει που, σαν γλαυιά βασιλιά, φεγγεβολώνει γύρα.

Παντού άπλώνεται βαθειά; γαλήνια ήσυχία κι' η νύχτα, πέφτοντας άργά, την πλάση άγκαλιάζει. Σ' αυτή την ώρα την τρανή κάποια κρυφή εδύχια νοιώθει η καρδιά κι' από χαρά σικρτά κι' άναγαλλιάζει.

— Αμαρυλλίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συνομιλούν δύο Διαπλάσοπούλες: — Δοιπόν, δεν θα μου πής το ψευδώνυμό σου;

— Όχι.

— Και γιατί; Φοβάσαι μη σε άποκαλύψω;

— Όχι! Αλλά αυτές τις ημέρες που άπορριφθηκε ένα κομμάτι και δεν θέλω να το μάθης. — Μονάκριβη

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1946

ΑΛΙΑ συνήθεια: στο τελευταίο φυλλάδιο κάθε χρόνου να σάς άναγγέλλω τα «Νέα» του άρχομένου. Αλλά τα εϋτυχισμένα έκεινα χρόνια, ο τόμος μου τελείωνε το Νοέμβρη—κι' άργότερα το Δεκέμβρη— τα φυλλάδια του ήταν σωστά—

52 ή 53, και κάποτε 54, κατά τα Σάββατα που θα είχαν οι Δώδεκα Μήνες—και κάτω από κάθε άνάγνωσμα με συνέχεια σημειωνόταν η λέξη τέλος: Μόνο έκτάκτως κανένα μεγάλο μυθιστόρημα του χρόνου—το «Χωρίς Οικογένεια», ο «Τζάκ» κ. ά.—συνεχιζόταν και στον επόμενο. Το 1945 όμως, με τα λιγοστά φυλλάδια που μόρρεσα να εκδώσω, τα δυό μεγάλα μου μυθιστορήματα, ο «Πρόας ο Νικίου» και το «Μαύρο Βέλος» έμειναν άτέλειωτα. Η λέξη τέλος δεν πρόφτασε να σημειωθεί παρά μόνο κάτω από το «Έξυπνο Παιδί» της Κυρα-Μάρθας, που ήταν... μικρό. Τι νέα λοιπόν να σάς άναγγέλλω για το 1946; Τη στιγμή που πρέπει να συνεχισθούν και να τελειώσουν δυό μεγάλα μυθιστορήματα, που άπ' το καθένα δεν δημιουργήθηκε ως τώρα παρά μόλις το μισό, υπάρχει τόπος και γι' άλλα; Όχι βέβαια. Τα φυλλάδια τοδλάχιστον της Α' Έξαμηνίας του 1946, από μυθιστορήματα, είναι πιασμένα.

Όσοίσο, σκέφθηκα πως κι' ένα νέο είναι άπαραίτητο. Κι' από πολλά όμοια μυθιστορήματα που έχω ύπ' όψει μου, θα διαλέξω ένα, το όμοιότερο,—δεν ξέρω άκόμα ποιδ—και θα το άρχίσω από το πρώτο φυλλάδιο του Ίανουαρίου. Δεν περιάξει αν στην αρχή θα δημοσιεύω από λίγο άμα τελειώση ο «Πρόας» ή το «Βέλος», οι συνέχειες του νέου θα είναι κανονικές, κι' ίσως θα γίνη τόπος και γι' άλλ-

λο. Επίσης, η Κυρα-Μάρθα ετοιμάζει ένα νέο άνάγνωσμα για τα γαπημένα της μικρά, που δεν έχει άκόμα τον τίτλο του. Φυσικά, κι' ο κ. Φαίδων θα εξακολουθήση τις κοσμαγάπητες «Αθηναϊκές Έπιστολές» του—ζωή νάχη κι' ύγεια—δ' Ανανίας θα σάς γράφη τακτικά τα δικά του, ή δ. Γεωργία Ταρσοϋλη, αν κι' έφυγε για το Παρίσι με ύποτροφία, μου ύποσχέθηκε να μου στέλνη κι' από κει τη συνεχέγασία της, κι' οι λοιποί συνεχέγαστες μου, παλαιοί και νέοι, δεν θα πάψουν να μου δίνουν ποιήματα και πεζογραφήματα, που θα συμπληρώνουν και θα ποικιλούν την τακτική ύλη κάθε φυλλαδίου. Τώρα, αν θα γίνουν και κατά το 1946 όλοι οι τακτικοί Διαγωνισμοί, ή θα προκηρυχθούν και έκτακτοι, αυτό θα εξαρηθθή από τις περιστάσεις.

Γιατί κανένας, παιδιά μου, δεν μπορεί να ξέρη—ούτ' εγώ βέβαια—αν τα πράγματα, και προπάντων τα οικονομικά, θα πάνε καλά, κι' αν θα βγάλω τακτικά ένα όκτασέλιδο φυλλάδιο καθ' εβδομάδα ή θα έχω έλλειψεις και καθυστερήσεις από έμπόδια άνυπερβλήτα, όπως τα φετεινά. Έλπίζω όμως να πάνε όλα καλά. Πάντως, θα κάμω ό,τι μωρρέσω για να συνεχίσω την έκδοσή μου, έστω και με ύλική μου ζημία. Κι' είμαι βέβαιη πως σ' αυτό θα με βοηθήσητε και σεις, άνανεώνοντας τη συνδρομή σας και φροντίζοντας για έξοπαδάματα. Η συνδρομή, βλέπετε, που έχω όρισει για το 1946—όρ. 15.000 ή έτησία και όρ. 8.000 ή έξάμηνη—είναι σχετικά με τις σημερινές τιμές των ειδών, έλαγίστη. Όταν ένα συνεχέγασμένο βιβλίο τιμάται σήμερα τέσσερις και πέντε χιλιάδες, πόσο θα άπρεπε νάχη ένας έτήσιος τόμος «Διαπλάσεως» από 416 μεγάλες σελίδες με 300 εικόνες;... Αυτό πρέπει νάχετε ύπ' όψει σας και να κάνετε και σεις ό,τι μωρρέτε για να με άνακουφήτε, ως που νάνατείλουν, όπως έλπίζουμε όλοι, καλύτερες ημέρες για τον κόσμο και για την Ελλάδα...

Αυτά για σήμερα, και... θα τα ξαναπούμε. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, όδος Γ' Σεπτεμβρίου 28 όρ. τηλ. 55-536—31 Δεκεμβρίου 1945

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, άγαπητά μου παιδιά, κι' εϋτυχισμένος ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ. Με το φυλλάδιο τούτο, τελευταίο του 1945, έχετε τις πιδ θεμέρις μητρικές μου εύχές. Σας εύχονται μαζί μου κι' όλα τα μέλη του Σπιτικού—Κυρα Μάρθα, Άνανίας, Δόδεκα Άδελφές, Πίσσα... Και του χρόνου, με ύγεια και χαρά.

Σας γράφο παραπάνω για τα Νέα του 1946, που καθ' άνάγνωση είναι λιγάκι παλιά. Έδω τα συμπληρώνω: Η ίσχυς των Ψευδώνυμων όλων άγει σήμερα, κι' οι κάτοχοί τους πρέπει τώρα να ' άνανεώσουν, αν δεν θέλουν να πάρουν νέα. (Τό δικαίωμα της έγκρίσεως είναι όρ. 500 και για τους άγοραστές όρ. 1000). Τα Νέα του 1945, επειδή είναι λίγα, θα λογαριασθούν με τα Έξομα του 1946, όστε δεν θα μου στείλετε Σημείωση παρά όσων θα σάς πώ. Ο 308ος Διαγωνισμός των Άύσων τελείωνει σήμερα και από το έρχόμενο άρχίζει ο 309ος. Αλλά όσοι θέλουν να λάβουν μέρος και στο 309ο, έχουν καιρό, άρχίζοντας να μου στέλνουν τις λύσεις των φυλλαδίων του 1945 από τώρα, κατά τη Δήλωση που βλέπετε κάτω από τις σημερινές Άσκήσεις. Όσο για τον Διαγωνισμό Άσκήσεων, αυτός θα εξακολουθήση. Δεν θα προκηρυχθεί δηλαδή νέον για τις Άσκήσεις του 1946, αλλά θα δώσω, στο έρχόμενο, μια παράταση της προθεσμίας, όστε να στείλουν κι' άλλοι Συλλογές και νάχη να δημοσιεύω Άσκήσεις ως το τέλος της Α' τριμηνίας. Τότε περίπου θα δημοσιεύσω τ' άποτελέσματα και θα προκηρυχθεί νέον. Στο μεταξύ, όσοι έχουν έτοιμη Συλλογή, μωρρέσω να τη στείλουν άμέσως. Για το Διαγωνισμό Έσοπαδάματος θα σάς πώ στο έρχόμενο.

Ασημόπαπο, που μου γράφετε κρεβατωμένο, έλπίζω να βγινε πια έγελως καλά και νάδωσες τους διαγωνισμούς σου, χωρίς άλλο με άριστα. Τώρα περιμένο να μου γράφης τακτικά. Κοιμάτι σου για τη Σελίδα δεν θυμάμαι ν' άπέρωπα, όστε κι' αυτό που ρωτάς θα περιμένη τη σειρά του για να δημοσιεύθη (και περιμένουν έγκέκρημένα πολλά).

Πόσο κάνεις, Φιντανάκι! Σχολείο, όδειο, θέατρο, είσαι και όρεβιάτισσα, έχεις και κλίση στη Λογοτεχνία... Νά ίδουμε τώρα τι θα γίνης: ποιήτρια, πεζογράφος, πιανίστρα ή ήθοποιος; Μπ! κι' όλα μαζί μωρρέ. Έχουμε παραδείγματα άνδρών και γυναικών που διέκριναν σε πολλά συγχρόνως στάδια. Έξακολούθησε λοιπόν τις σπουδές σου και γράφε μου πάντα τις προόδους κι' έπιτυχίες σου.

Αμαρυλλίς, θα μωρρέσω να σε φέρω παράδειγμα στο Φενανάκι, γιατί και συ κάνεις πολλά, και είσαι τώρα μεγάλη και διαπρέπει σ' όλα. Το βιβλίο της Tyrrrell θα προσαθήσω να το βρώ και τότε θα σε είδοποιήσω. Έλαβα την έπιταγή σου και έξετέλεσα. Εύχαριστώ για όλα.

Πώς πήγαν λοιπόν οι διαγωνισμοί, Θεωλική Ροδόπη; Θανμάσια, είμαι βέβαιη. Τό κομμάτι σου έκαινο θα το

βαθμολογούσα με Α, και έχει την ιδέα πως θα γράφει πολύ άσπια πράγματα, "Έλαβα και το άλλο — 18 Δεκεμ.— που το βρήκα επίσης καλό. Για τα ξεπαθώματα υπερευχαριστώ.

Γιάννη Γιαννάκη, απάντησέ στα από 23 Νοεμβρίου γράμμα σου και πρώτα - πρώτα σ' ευχαριστώ για τα καλά λόγια. Όλες οι παραγγέλεις σου, καθώς είδες, έγιναν. Διεβίβασα και στον κ. Σενόπουλο δσα γράφεις, που σ' ευχαριστεί. Ένας τρόπος για ν' αποκτήσης αυτόγραφο, είναι να παραγγείλεις ένα βιβλίο του και να του το δώσεις να σου γράψει μι' αφιέρωση.

Ευχαριστώ, Βασκοπούλα, που φροντίζεις και σύ για τη διάδοσή μου. "Έλαβα δρ. 550 — διά της Νεφέλης — κι' έστειλεσαι. Ναι, «ένα-ένα ξαναβρίσκονται τα παιδιά μου, και δεν θα περάση πολλές καρδιές που θα ξανάρθω στην άκρεια μου ζωή". Για την ώρα, πρέπει ναχουμε υπομονή κι' έλπίδα:

Χρυσάνθεμα, έχω μπροστά μου δυό γράμματά σου. "Έλα καρμιά φορά στο γραφείο μου να σου δώσω το φυλλάδιο που δεν έλαβες και να σου πω ως πότε έστειλες λύσεις. "Η Α. Π. δεν είναι συνδρομητήρα. "Έννοια σου κι' αφού γράφεις από κάτω «παλαιό», και νεις δεν θα σε πη «λογοκλόπο».

Κάποιε και "Ανδαλουσία, παλιοι μου φίλοι που «μι' καλή Μοίρα σ'ας ένωσε για τον ύπλοιοτο δρομό της ζωής σας», ω, με τι χαρά, με τι συγκίνηση διάβασα το έργο γράμμα σας! Κι' είναι να με ρωτάτε αν «σ'ας άφίνας» να ξαναμπήτε στον κύκλο μου, μεγάλοι πιά, όχι για να πάρετε μέρος στην κίνηση, αλλά για να την παρακολουθήτε και να θυμάστε τα παλιά... Χαρά μου και τιμή! «Παρύσιακοι»; Κάθε άλλο! Καί... να μου ζηήστε!

Ευχαριστώ για τις εύχές, "Αλεξία "Αργυρή. Ναι, πάντα μπορεί ναχη και νεις δυό και τρία ψευδώνυμα και να μεταχειρίζεται ποτε το ένα και ποτε το άλλο. Πάντα όμως έχω προτιμώ ναχη κανένας μόνο ένα, πάντα το ίδιο, και, ει δυνατόν, για χρόνια. "Ετσι γίνεται το δεύτερο όνομά του. Σε συγγαίρα που πέρασεσ στην Ε' Γυμνασίου με βαθμό 16, και εύχομαι εις άναότερα.

Και σένα, "Ορεινή Πορφύριαν, που πέρασεσ στην Ζ', και σένα, "Απολλώνιε, που άριστέυσεσ, και σένα, "Χρησιάνη Π. Κολόκα, που όχι μόνο άριστέυσεσ, αλλά ηλθεσ και πρώτος στην τάξη σου. Εύγεσ, παιδιά μου! "Έν τούτω γνώσονται πάντα ότι Διαπλασάπουλα έστέ, εαν έχητε... άριστα εις τάπολυτήρια και τα ένδεικτικά σας».

"Η Διάπλασισ άσπάζεται τοδς φίλους της: "Βέρωνα Δουζιδήν (χαίρω πολύ τόμους μου βρίσκεις και στο γραφείο μου—έκει που ηρθε η μαμμιά και σ' έγέγραφε—και στα κεντρικά βιβλιοπωλεία) Μαρία "Αλκ. Κόντου (δ τόμος του 1933 ύπάρχει και τιμδται δσ. 10.000 άδευτοσ και 15.000 χρυσόδευτοσ τα φυλλάδια που σου λειπουν από τον τόμο του 1938 δεν ύπάρχουν) Παγκρατιωτάκι (δ "Ανανίας σ' ευχαριστεί που έκαμεσ τον λογαριασμό του φυλλ. 14-15, αλλά έπρόμαξε δταν του έδειξα τον είκοσάψηφο άριθμό σου!) Τούλαν

Χαριλαμπίδου (χαίρω που είσαι κόρη παλιδς διαπλασοπούλασ κι' έσαι με γνωρίζεις άπ' τα μικρά σου χρόνια) ευχαριστώ για το συμπλήρωμα γράφε μου) Δροσούλαν κτλ. κτλ.

Σ' δσα γράμματα έλαβα μετά την 29 Δεκεμβρίου, ή πιο παλαιά, που δεν μπόρσεσ άκόμα να εκτελέσω τις παραγγέλεις τους, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΤΕΛΟΣ του 303ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκται μέχρι της 15 "Ιανουαρίου, και πέραν άκόμη, επ' όσον δεν θα έχουν δημοσιευθεί. Από του προσεχούσ φυλλου άρχεται νός.

188. Δεξιγέφυρος

Το πρώτο μου του "Ολύμπου είναι θεά, Κόρη το δεύτερο του Παργασού. Πρόσθεσε, αν θέλεις, κι' ένα νι, Κι' όνομα βλέπεισ ξαφνικά Πόλης στην Κρήτη ξακουστής Κι' άλλης, μικρός, στην "Αττική.

Γελαστός "Αντιπλοίαρχος

189. Συλλαβόγρυφος

Δυό νότες, ένα γράμμα. Και γίνεται το θάμμα: Χώρα γνωστή, πλουσία, Στην πάλαι Μικρασία.

"Ατίθασος

190. Στοιχειόγρυφος

Κάποιου εγκλήματος Κόβεις κεφάλι Και ζω γίνεται Που ή υπομονή του Είναι μεγάλη.

Γιάννης Γιαννάκης

191. Μεταγραμματισμός

Βασίλεισ της "Ελλάδος, Σε να ζούσε άκόμα, Κάνετε γη και χόμα, "Αν του άλλάξει το κεφάλι Και τον τόνο βάλεις σ' άλλη.

Έβλον "Ατελέκητον

192. Τρίγωνο

- * * * * * = "Αρχ. τύραννος σκληρός
* * * * * = Βασίλισσα της "Ελλάδος
* * * * * = Πτηνόν
* * * * * = Φυτόν
* * * * * = Μέλος του προσώπου
* * * * * = "Ανθη
* * * * * = Σύμφωνον

Και καθένας τα ίδια.

Έβλον "Ατελέκητον

193. Κρυπτογραφικόν

- 123456785 = "Ηρώσ του 21
264135 = Νήσοσ του Αιγαίου
318735 = "Αρχαίος ποιητής
456785 = Αύτοκρατ, τίτλοσ
56135 = Νήσοσ του Αιγαίου
65457 = Ουρόνιον σόμα
762485 = Μάσ ένδδει
8267 = Σπλάχνον

"Ατρεύς

194-198. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός οιουδήποτε γράμματοσ έκάστησ των κάτωδι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθουν άνευ άναγραμματοσμού άλλαι τόσαι λέξεισ:

λήρωσ - μαθητής - δτι - κάλφωσ - άραιόσ
Γελαστόσ "Αντιπλοίαρχοσ

199-203. Φόρδην-Μίγδην χόστις - αϊόξα - θρονουονι - εύστρα - γόσο

Ν' αποκατασταθουν αι πέντε αύται λέξεισ, των όποιων τα γράμματα άνεμύχθησαν, εις έκάστην χωριστά.

"Ατρεύς

204. Μισοστοιχίς

Τα μεσοία γράμματα των κάτωδι ζητούμενων λέξεων, όλων πενταψηφίων, άποτελουν μιαν των Δωδεκανήσων.

1. Βασίλειύσ της Περούσας 2. Γεωργική έργασία 3. Ποταμόσ της "Ιταλί-ασ 4. "Επίρρημα χρόνου κοινόν 5. Μέροσ δεινδροφύτου.

Γιάννης Γιαννάκης

205. Μικτόν

δκ - εα - κ - εα - κβ

"Ατίθασοσ

206. Γεύφοσ

κχι Ν Ν Ν Ν
κχι Ν Ν Ν Ν Ν Ν
κχι Ν Ν Ν Ν Ν Ν
κχι Ν Ν Ν Ν Ν Ν
κχι Ν Ν Ν Ν Ν Ν

Γελαστόσ "Αντιπλοίαρχοσ

Άηλωσισ: - Αι λύσεισ των Πνευρ. "Ασκήσεων των δυό πρώτων φυλλαδίων του 1945 θα δημοσιευθουν εις το έρχόμενο, και κατόπιν, εις κάθε φυλλάδιο, θα δημοσιεύονται λύσεισ δυό ή τριών. "Ασ το έχουν λοιπόν άπ' όσων οι επιθυμούντεσ να λάβουν μέρος εις τον Διαγωνισμόν Λύσεων του 1945

ΤΟ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ, 18 Βιβλιοπωλείον «Η Άνατολή» Στο Πρακτορείο αυτό βρίσκεται Τόμους «Διαπλάσεωσ» χρυσόδευτοσ — Μικρά Μυστικά — Αυσόχαρτο — τα φύλλα του 1945 κτλ. Κάνετε επίσης την έγγραφήν σας ή την άνανέωσιν

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ "Εξεδόθη: ΓΡΗΓ. ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ της "Ακαδημίασ "Αθηνών "ΑΘΑΝΑΣΙΑ.. 25 Διηγήματα με πρόλογον και πορτραίτο του συγγραφέα Τυπώνεται του ίδιου "ΘΕΑΤΡΟΝ.. ΤΟΜΟΣ ΤΕΡΑΡΤΟΣ Περιέχει τα έργα: "Ψυχοπατέρας", "Ανθροπόμο", "Παπολόρωσ" και "Ανίεξα". "Ο "Εκδοτικόσ Οίκοσ «Οι Φίλοι του Βιβλίου» στέλλει δωρεάν εικονογραφημένο κατάλογον προς πάντα αιτούμεν αυτόν δι' επιστολήσ. Γραφεία: "Αμερικήσ 11α, "Αθήναι

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 1ΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ